

ZÁPADOČESKÁ UNIVERZITA V PLZNI

FAKULTA PRÁVNICKÁ

DIPLOMOVÁ PRÁCE

Advokacie v píseckém regionu v letech 1918-1938

Katedra právních dějin

Vypracovala: Iveta Fáberová

Vedoucí práce: JUDr. et PhDr. Stanislav Balík, Ph.D.

Plzeň 2020

ZÁPADOČESKÁ UNIVERZITA V PLZNI

Fakulta právnická

Akademický rok: 2019/2020

ZADÁNÍ DIPLOMOVÉ PRÁCE

(projektu, uměleckého díla, uměleckého výkonu)

Jméno a příjmení:	Iveta FÁBEROVÁ
Osobní číslo:	R16M0050P
Studijní program:	M6805 Právo a právní věda
Studijní obor:	Právo
Téma práce:	Advokacie v píseckém regionu v letech 1918-1938
Zadávací katedra:	Katedra právních dějin

Zásady pro vypracování

Zaměřím se na historii advokacie v píseckém regionu v letech 1918-38. V první kapitole se budu zabývat důvodem výběru svého tématu a pojetí advokacie jako takové. Za cíl v této části práce si dávám specifikovat úlohu a postavení advokacie za první Československé republiky. V druhé kapitole bude popsán Písek v letech 1918-1938 s přihlédnutím ke stránce sociální, ekonomické a společenské. V této kapitole představím nejvýznamnější písecké advokáty a přiblížím jejich život nejen z pohledu profesního, ale i z pohledu dalších aktivit.

Rozsah diplomové práce:
Rozsah grafických prací:
Forma zpracování diplomové práce: **tištěná**

Seznam doporučené literatury:

BALÍK, Stanislav. Advokacie včera a dnes. Plzeň: Aleš Čeněk, 2000. BALÍK, Stanislav. Minulost, přítomnost a perspektivy advokacie. Plzeň: ZČU, 1998. BALÍK, Stanislav. Právní předpisy o advokacii v Čechách v letech 1918-1938 a jejich dobová interpretace. 1997. KOBER, Jan. Advokacie v českých zemích v létech 1848-1994. Praha: Česká advokátní komora, 1994. KVĚT, Karel. Advokacie: příspěvek k sociologii advokátního stavu. 2. vyd., v PTK 1. Praha: Pražská tisková kancelář, 1996. Advokátní řád č. 96/ 1868 ř. z. zákon č. 83/1920 Sb. z. a n., o prozatímní úpravě advokacie zákon č. 40/1922 Sb. z. a n., kterým se mění a doplňují některá ustanovení o advokátech zákon č. 144/1936 Sb. z. a n., kterým se mění a doplňují některá ustanovení o advokátech opatření stálého výboru č. 284/ 1938 Sb. z. a n., o prozatímní úpravě některých otázek týkající se advokacie. PRÁŠEK, Jiří. Písecké XX.století. Písek: Nakladatelství J&M, 1999. Balík, S. a kolektiv, Dějiny advokacie v Čechách, na Moravě a ve Slezsku, Praha 2009.

Vedoucí diplomové práce: **JUDr. et PhDr. Stanislav Balík, Ph.D.**
Katedra právních dějin

Datum zadání diplomové práce: **19. března 2019**
Termín odevzdání diplomové práce: **31. března 2020**

Doc. JUDr. Jan Pauly, CSc.
děkan

Prof. JUDr. PhDr. Karolina Adamová,
DSc.
vedoucí katedry

Prohlášení

Prohlašuji, že jsem tuto diplomovou práci zpracovala samostatně, a že jsem vyznačila prameny, z nichž jsem pro svou práci čerpala způsobem ve vědecké práci obvyklým.

V Plzni dne

.....
Iveta Fáberová

Poděkování

Nejdříve bych ráda poděkovala vedoucímu mé diplomové práce JUDr. et PhDr. Stanislavu Balíkovi, Ph.D. za podnětné rady a odbornou pomoc, kterou mi poskytoval při zpracování mé diplomové práce, a za čas, který mi věnoval. Tímto mu chci za vše srdečně poděkovat.

Další poděkování směřuje k JUDr. Jaroslavě Mackové, vedoucí archivu České advokátní komory. Nemalý dík též náleží paní Kamile Kratochvílové z oddělení matriky České advokátní komory. Nesmím opomenout poděkovat paní Mgr. Lucii Buršíkové a panu Mgr. Jiřímu Peštovi ze Státního okresního archivu Písek, kteří mi velmi pomohli a poskytli informace.

Ráda bych také poděkovala mé rodině a mému příteli, kteří mě s velkou láskou a ohleduplností podporovali po celou dobu mého studia na fakultě právnické v Plzni, a bez jejichž pomoci by nebylo možné práci dokončit.

Obsah

Úvod.....	1
1 Advokacie za první republiky (1918-1938).....	2
1.1 Postavení advokacie	2
1.2 Právní předpisy vztahující se k advokacii	3
1.3 Advokátní řád č. 96 / 1868 ř. z.	7
1.4 Zákon č. 83/ 1920 Sb. z. a n., o prozatímní úpravě advokacie.....	9
1.5 Zákon č. 40/ 1922 Sb. z. a n., kterým se mění a doplňují některá ustanovení o advokátech	10
1.6 Zákon č. 144/ 1936 Sb., kterým se mění a doplňují některá ustanovení o advokátech	12
1.7 Opatření stálého výboru č. 284/ 1938 Sb. z. a n., o prozatímní úpravě některých otázek týkajících se advokacie.....	14
1.8 Advokátní tarif	15
2 Město Písek.....	17
2.1 Průřez historií města Písek	17
2.2 Písek v letech 1918-1938	21
3 Významní advokáti na Písecku v letech 1918-1938.....	26
3.1 JUDr. Ladislav Šebek.....	27
3.2 JUDr. Pravoslav Bělský	31
3.3 JUDr. Arnošt Weil.....	33
3.4 JUDr. Leo Weil	36
3.5 JUDr. Eduard Mendl	38
3.6 JUDr. Prokop Štěpánek	40
3.7 JUDr. Julius Hessler	43
3.8 JUDr. Rudolf Slaba	45
3.9 JUDr. Radoslav Teraba	46
3.10 JUDr. František Daneš	48
3.11 JUDr. Josef František Melichar.....	50
3.12 JUDr. Jaroslav Zajíček	51

3.13	JUDr. Jaroslav Kavalír	52
Závěr.....		54
Seznam použitých pramenů.....		55
Resumé		61

Úvod

Historie advokacie sahá až k samému úsvitu lidských dějin. Toto tvrzení bychom mohli brát jako přemrštěné, ale opak je pravdou. Důkazem nám je pojem „advokát“, který pochází z latinského „*advocatus*“ neboli přivolaný – tento výraz se používal pro přítele znalého práva či právního zástupce.¹ Postupem času prošla advokacie i právo samotné komplexním a rozsáhlým vývojem. Z pohledu moderní advokacie má na našem území nemalý význam období první Československé republiky (1918-1938). Touto dobou mají kupříkladu poprvé v historii možnost stát se advokáty i ženy. Z tohoto pohledu mě toto období zaujalo, a proto jsem se rozhodla jej zmapovat v mém bydlišti, tj. v píseckém regionu.

Cílem mé práce je přiblížit čtenáři nejen vývoj prvorepublikové advokacie, ale též vystihnout atmosféru této doby skrze životní osudy a řešené případy advokátů z píseckého regionu.

V první kapitole se věnuji postavení advokacie za první republiky a právním předpisům vztahujícím se k danému období. Snažím se zde podrobněji rozebrat ty nejdůležitější z nich a podchytit jejich význam pro advokacii.

První část druhé kapitoly stručně shrnuje důležité milníky v dějinách města Písek a přilehlého okolí. Druhá část pak dokumentuje významné události na počátku 20. století v Písku. Dále jsou zde uvedeny důležité právní instituce a s nimi spojené osobnosti.

Třetí kapitola je z pohledu tématu práce nejdůležitější. Uvádím zde významné advokáty z píseckého regionu. Snažím se rozebrat nejen jejich profesní, ale i soukromé životy.

¹ BALÍK, S. *Advokacie včera a dnes*. Dobrá Voda: 2000, str. 7.

1 Advokacie za první republiky (1918-1938)

Dějiny zaznamenaly nejrůznější vymezení pojmu advokacie. Ani právnická veřejnost nepředložila jen jedinou definici, a tudíž je možné pojem vnímat z několika úhlů pohledu.² O pojmové vymezení se pokusil E.Tarabin, který advokacii charakterizoval pomocí dvou základních znaků, a to materiálního a formálního. Materiální znak advokacie spatřuje v poskytování právní pomoci (udílení právních porad a právního ponaučení či v obhajobě zájmů třetích osob před soudem). Formální znak advokacie spatřuje v souhrnu podmínek pro výkon advokacie v právním řádu. Formální advokacie přišla až následně, dnes si těžko dokážeme jinou formu představit. Charakteristické a nezbytné pro vznik formální advokacie je stanovení podmínek pro výkon advokacie právní normou. Musíme přihlídnout k tomu, co všechno je upraveno, a tudíž formální advokacii vymežit v užším a v širším smyslu. Pokud je činnost advokáta pouze v oblasti právní porady a obhajoby, jedná se o advokacii v užším smyslu. Pokud je ale navíc zastupování klientů před soudy a úřady i mimo ně na základě mandátní smlouvy, jedná se o advokacii v širším smyslu (pokud je v jedné osobě právní zastupování i právní pomoc).³ Ve všech fázích vývoje našeho státu i za Rakouska-Uherska až po současnost byla advokacie pojímána v širším slova smyslu.⁴

1.1 Postavení advokacie

Období první republiky je pokládáno za období velmi poklidné z pohledu dějin advokátského stavu. Charakteristickými rysy vývoje advokacie je na jedné straně kontinuita rakouského práva v českých zemích, která je právně zakotvena v tzv. recepční normě č. 11/ 1918 Sb. z. a n. a uherského práva na Slovensku, na druhé straně snaha o česko-slovenskou unifikaci právního řádu spolu s dílčími zásahy zákonodárce v oblasti právních předpisů upravující výkon advokacie.⁵

² SCHELLEOVÁ, I. *Organizace a činnost advokacie I.* Brno, 1993, str. 3.

³ BALÍK, S. *Minulost, přítomnost a perspektivy advokacie.* Plzeň, 1998, str.16.

⁴ SCHELLEOVÁ, I. *Organizace a činnost advokacie I.* Brno, 1993, str. 3.

⁵ BALÍK, S. *Minulost, přítomnost a perspektivy advokacie.* Plzeň, 1998, str. 39.

Je zapotřebí zmínit aktivní zapojení advokátů do politického dění při procesu budování samostatného státu.⁶

Zlom nastal s přijetím zákona č. 144/ 1936 Sb. z. a n., kterým se mění a doplňují některá ustanovení o advokátech, který předznamenal neúspěch unifikačního pokusu a tím byl i završen právní vývoj prvorepublikové advokacie.⁷

„Na konci prvorepublikového období měla za sebou advokacie téměř sedmdesátiletý vývoj zahájený advokátním řádem z r. 1868.“

Generace prvních absolventů české právnické fakulty dosáhla věku přes sedmdesát let. Tato generace stála u vzniku samostatného československého státu, ale též za vybudováním advokátské samosprávy či u zrodu Spolku českých advokátů. Zejména pro tuto generaci to muselo znamenat tragédii, která byla mnohdy doprovázena pronásledováním či politickou perzekucí.⁸

1.2 Právní předpisy vztahující se k advokacii

Advokacie za první republiky byla upravena několika zákony, které pocházely z období před první světovou válkou. Právní předpisy byly novelizovány, měněny i doplňovány, ale zároveň neprošly po roce 1918 žádnou zásadnější změnou.⁹

„O advokacii v užším slova smyslu, tj. k úpravě výkonu povolání advokáta a otázek stavovských, byly od vzniku Československa do podpisu tzv. Mnichovské dohody vydány ve Sbírce zákonů a nařízení státu československého v chronologickém řazení následující právní předpisy:

- zákon ze dne 28. května 1919, jimž se zrušují dvorní dekret ze dne 4. října 1833 č. 2633 Sb. z. a články V. uvoz. zákona k civilnímu řádu

⁶ BALÍK, S. *Minulost, přítomnost a perspektivy advokacie*. Plzeň, 1998, str. 39.

⁷ BALÍK, S. *Minulost, přítomnost a perspektivy advokacie*. Plzeň, 1998, str. 39-40.

⁸ BALÍK, S. a kol. *Dějiny advokacie v Čechách, na Moravě a ve Slezsku*. Praha: Česká advokátní komora, 2009, str.166.

⁹ BALÍK, S. *Právní předpisy o advokacii v Čechách v letech 1918-1938 a jejich dobová interpretace*, 1997, str. 200-202.

soudnímu ze dne 1. srpna 1895, z. ř. č. 112, o likvidaci a vymáhání advokátních platů – č. 306/ 1919 Sb. z. a n.

- nařízení vlády republiky Československé ze dne 17. července 1919, kterým se doplňuje nařízení ministerstva spravedlnosti ze dne 21. srpna 1916 č. 268 ř. z. – 392/ 1919 Sb. z. a n.

- nařízení vlády republiky Československé ze dne 2. září 1919 o nové sazbě advokátní – č. 489/ 1919 Sb. z. a n.

- nařízení vlády republiky Československé ze dne 6. října 1919, kterým se mění obvody některých advokátních komor na Slovensku č. 538/ 1919 Sb. z. a n.

- nařízení vlády republiky Československé ze dne 9. prosince 1919, kterým se mění a doplňuje nařízení ministra spravedlnosti ze dne 21. srpna 1916, č. 268 ř. z., o opatřeních pro právní čekatele (právní praktikanty, auskultanty, kandidáty advokacie a notářství), kterým bylo válkou konání jejich civilní služby znemožněného – č. 651/ 1919 Sb. z. a n.

- zákon ze dne 2. prosince 1919, kterým se mění ustanovení o služební přísaze právních praktikantů, auskultantů, soudních notářů, soudců a advokátů – č. 13/ 1920 Sb. z. a n.

- nařízení vlády republiky Československé ze dne 17. ledna 1920, jimž provádí se zákon ze dne 2. prosince 1919, č. 13 Sb. z. a n. z r. 1920, o služební přísaze právních praktikantů, auskultantů, soudních notářů, soudců a advokátů – č. 34/ 1920 Sb., z. a n.

- zákon ze dne 3. února 1920 o prozatímní úpravě advokacie – č. 83/ 1920 Sb. z. a n.

- zákon ze dne 16. března 1920 o prozatímní úpravě činnosti advokátních a notářských komor na Slovensku – č. 116/ 1920 Sb. z. a n.

- *nařízení vlády republiky Československé ze dne 23. března 1920, kterým mění se nařízení ze dne 9. prosince 1919, č. 651 Sb. z. a n., o opatřeních pro právní čekatele, kterým bylo válkou znemožněno konati civilní službu – č. 176/ 1920 Sb. z. a n.*
- *nařízení vlády republiky Československé ze dne 20. prosince 1920, kterým provádí se zákon ze dne 16. března 1920 č. 167 Sb. z. a n., o prozatímní úpravě činnosti advokátů a notářských komor na Slovensku – č. 3/ 1921 Sb. z. a n.*
- *zákon ze dne 18. února 1921, kterým se vláda zmocňuje, aby vydala sazby pro výkony advokátů a jejich kanceláří – č. 78/ 1921 Sb. z. a n.*
- *nařízení vlády republiky Československé ze dne 30. března 1921, kterým se ustanovují sazby pro výkony advokátů a jejich kanceláří v obvodech vrchních zemských soudů v Praze a v Brně – č. 142/ 1921 Sb. z. a n.*
- *zákon ze dne 31. ledna 1922, kterým se mění a doplňují některá ustanovení o advokátech – č. 40/ 1922 Sb. z. a n.*
- *vyhláška ministerstva spravedlnosti ze dne 22. února 1922 o pověření předsedy sedrie u Užhorodě výkonem agendy ve věcech advokátních na Podkarpatské Rusi – č. 72/ 1922 Sb. z. a n.*
- *nařízení vlády republiky Československé ze dne 6. září 1922, kterým se mění a doplňuje vládní nařízení ze dne 9. prosince 1919, č. 651 Sb. z. a n. – č. 262/ 1922 Sb. z. a n.*
- *vládní nařízení ze dne 3. května 1923, kterým se ustanovují sazby pro výkony advokátů a jejich kanceláří – č. 95/ 1923 Sb. z. a n.*
- *zákon ze dne 3. dubna 1925, kterým se mění některá ustanovení o poplatcích, taxách a kolcích (hrací karty) – č. 54/ 1925 Sb. z. a n.*

- vládní nařízení ze dne 28. dubna 1925, jimž se provádí zákon ze 3. dubna 1925, č. 54 Sb. z. a n., kterým se mění některá ustanovení o poplatcích, taxách a kolcích (hrací karty) – č. 87/ 1925 Sb. z. a n.
- vládní nariadenie zo dňa 10. mája 1929, jímž sa zrušuje nariadenie č. 1456 /1918 M.E. (uh. min.) o novej úprave úľav, potreba ktorých bola vyvolaná válkou, pokiaľ ide o jednotnú sudcovskú a advokátskú skúšku a prax. Predpísaní pre sudcov, advokátov a námestníkov verejných notárov – č. 70/ 1929 Sb. z. a n.
- vládní nařízení ze dne 17. listopadu 1923, kterým se upravuje sazba odměn za zastupování advokáty v řízení před pracovními soudy a v řízení opravném – č. 170/ 1932 Sb. z. a n.
- zákon ze dne 13. května 1936, jímž se mění a doplňuje zákon na ochranu republiky- č. 130/ 1936 Sb. z. a n.
- zákon ze dne 26. května 1936, kterým se mění a doplňují některá ustanovení o advokátech – č. 144/ 1936 Sb. z. a n.
- vládní nařízení ze dne 3. července 1936, kterým se určuje den zahájení činnosti advokátní komoře v Turč. Sv. Martině – č. 186/ 1935 Sb. z. a n.
- vládní nařízení ze dne 3. července 1936 o započtení vojenské služby presenční do právní praxe kandidátů advokacie- č. 224/ 1936 Sb. z. a n.“

Uvedený výčet právních předpisů můžeme považovat za dost rozsáhlý, ale ve většině případů šlo jen o drobné úpravy stávajících zákonů týkající se advokacie, které podstatnou změnou neprošly. Naprosto nedotčen zůstal zákon č. 40/ 1872 ř. z. o vykonávání moci disciplinární nad advokáty a kandidáty advokátskými, který se dočkal nepatrné novelizace až zákonem č. 144/ 1936 Sb. z. a n.¹⁰

¹⁰ BALÍK, S. *Právní předpisy o advokacii v Čechách v letech 1918-1938 a jejich dobová interpretace*. 1997, str. 200-202.

1.3 Advokátní řád č. 96 / 1868 ř. z.

Advokátní řád byl základním předpisem, ze kterého vycházela advokacie v období první československé republiky. Účinnosti nabyl 1. ledna 1869. Sloužil úctyhodných 80 let, ačkoliv nebyl v původním podání, jelikož byl opakovaně novelizován a doplňován.¹¹ V říšské radě podal návrh na schválení vídeňský advokát Eugen Megerle von Mühlfeld.¹²

„Nařízením císaře Františka Josefa I. byl se souhlasem poslanecké a panské sněmovny vydán zákon z 6. července 1868 č. 96/ 1868 ř. z., kterým se uvádí v platnost advokátní řád. Dle čl. I. vstoupí v platnost dnem 1. ledna 1869 v královstvích a zemích na říšské radě zastoupených.

Vztahoval se tedy na území českých zemí, na Čechy, Moravu a Slezsko. Obvod jeho působnosti se rozšířil po vzniku Československého státu r. 1918 na Vitorazsko, Valticko a kraj Hlučínský.“¹³

Advokacie byla definitivně zakotvena jako svobodné a nezávislé povolání, též byl zrušen numerus clausus. Nárok na zápis do seznamu advokátů měl jen ten, kdo splnil podmínky dané zákonem. Uchazeč se musel stát doktorem práv, splnit sedmiletou praxi a složit advokátní zkoušku. Podmínku v podobě advokátních zkoušek mohl uchazeč nahradit tím, že po dobu pěti let hlasoval jako rada u sborového soudu. Další podmínkou bylo složení přísahy u příslušného vrchního soudu zemského.¹⁴ Praxe mohla být vykonána buďto u řádného soudu nebo u státního zastupitelství.¹⁵

Nezávislost advokátského stavu na soudu a stavovskou samosprávu vykonávaly advokátní komory.¹⁶ I přesto byly komory pod kontrolou státních orgánů, jako byly ministerstvo spravedlnosti, vrchní zemské soudy či Nejvyšší

¹¹ KOBER, J. *Advokacie v českých zemích v létech 1848-1944*, Praha, 1944, str. 18.

¹² BALÍK, S. *Minulost, přítomnost a perspektivy advokacie*, Plzeň, 1998, str. 33.

¹³ KOBER, J. *Advokacie v českých zemích v létech 1848-1944*, Praha, 1944, str. 18.

¹⁴ BALÍK, S. *Minulost, přítomnost a perspektivy advokacie*, Plzeň, 1998, str.33.

¹⁵ KOBER, J. *Advokacie v českých zemích v létech 1848-1944*, Praha, 1944, str. 18.

¹⁶ BALÍK, S. *Minulost, přítomnost a perspektivy advokacie*, Plzeň, 1998, str.34.

soudní dvůr.¹⁷ Advokátní komora měla tyto orgány: valná hromada, výbor, presidenta a náměstek presidentův. Dle disciplinárního statutu z roku 1872 přibyla jako orgán komory disciplinární rada. Na valné hromadě byli voleni na tříleté období jak členové výboru, tak i členové disciplinární rady. Výbor volil ze svého středu na tříleté období presidenta a též i náměstka.¹⁸

V advokátním řádu byla podrobně upravena i práva a povinnosti advokátů. Povinnosti byly rozděleny na povinnosti povolání a na povinnosti stavu. Mezi povinnosti povolání patřilo zejména vést zastoupení dle zákona a zachovat tajnost o věcech, které mu byly svěřeny. Advokát měl za povinnost hájit právo své strany pilně, věrně a svědomitě. Povinností též bylo, pokud byl advokát určen výborem advokátní komory, převzít zastoupení chudé strany. Další povinností povolání bylo archivování spisů po dobu pěti let od skončení zastoupení. Povinností stavu bylo chování, které je poctivé a bezelstné, aby byla zachována čest a vážnost advokáta.

Mezi práva, kterými disponoval advokát, patřilo právo odmítnutí zastoupení bez udání důvodu či právo na odměnu za zastoupení. Advokát byl též oprávněn dát straně výpověď. S výpovědí byla spjata povinnost zastupování strany po dobu čtrnácti dní od dodání výpovědi, aby byla strana uchráněna před vznikem škod v důsledku odstoupení.¹⁹

V zákoně byla zakotvena nezávislost na soudech, tato zásada byla provedena až po vydání Kárného statutu pro advokáty a kandidáty advokacie z roku 1872. Do roku 1872 ukládal pořádkové a disciplinární tresty vrchní zemský soud a nejvyšší soud.²⁰

¹⁷ KOBER, J. *Advokacie v českých zemích v letech 1848-1944*, Praha, 1944, str. 18.

¹⁸ BALÍK, S. *Minulost, přítomnost a perspektivy advokacie*, Plzeň, 1998, str.34.

¹⁹ BALÍK, S. *Minulost, přítomnost a perspektivy advokacie*, Plzeň, 1998, str.35.

²⁰ KOBER, J. *Advokacie v českých zemích v letech 1848-1944*, Praha, 1944, str. 18.

Zákon dále uváděl podrobné ustanovení, kdy zaniká právo vykonávat advokacii. Stalo se tak, pokud advokát pozbyl domovské právo, přestal být svéprávným či byl odsouzen trestním soudem, ale také i rezignací a smrtí. V advokátním řádu též nalezneme povolání, která nejsou slučitelná s výkonem advokáta, jako je výkon placeného státního úředníka s výjimkou učitelství. Též nemohl vykonávat notářství a zaměstnání, které se nesrovnává s vážností stavu advokátního.²¹

Tento předpis umožnil organizační systém advokátních komor, nezávislost advokátského stavu na soudu i samotné podmínky k výkonu profese advokáta či nezávislé postavení vůči státní moci, a hlavně zrušení omezeného počtu advokátů (numerus clausus), což mělo za následek nárůst advokátů, jak u nás v českých zemích, tak v Rakousku.²²

Zákon č. 96/ 1886 ř. z. nepatřil mezi zákony, které musely ihned po vzniku první republiky projít rychlou proměnou. Změny ale nastaly až na přelomu let 1919-1920, když přišly na řadu stavovské a organizační otázky.²³

1.4 Zákon č. 83/ 1920 Sb. z. a n., o prozatímní úpravě advokacie

Zákon č. 83/ 1920 Sb. z. a n. zakotvil dvě zásadní změny. Advokáti mohli po dobu jednoho roku po vyhlášení volně přesídlit z území, kde platil rakouský advokátní řád na území, kde platil uherský advokátní řád a naopak. Též advokátní zkoušky, které byly vykonány v jednom obvodu, měly platnost i pro druhé území.

„Advokáti, kteří měli do počátku působnosti cit. zákona sídlo mimo území československého státu, se nadále museli před zápisem do seznamu vedeného Advokátní komorou v Čechách kromě obvyklých náležitostí vykázat též svolením ministra spravedlnosti.“²⁴

²¹ BALÍK, S. *Minulost, přítomnost a perspektivy advokacie*. Plzeň, 1998, str. 36.

²² KOBER, J. *Advokacie v českých zemích v letech 1848-1944*, Praha, 1944, str. 18.

²³ BALÍK, S. *Minulost, přítomnost a perspektivy advokacie*. Plzeň, 1998, str. 41.

²⁴ BALÍK, S. *Právní předpisy o advokacii v Čechách v letech 1918-1938 a jejich dobová interpretace*, 1997, str. 200-202.

1.5 Zákon č. 40/ 1922 Sb. z. a n., kterým se mění a doplňují některá ustanovení o advokátech

Jedná se o nejvýznamnější prvorepublikovou novelu advokátního řádu, která byla přijata 31. ledna 1922.²⁵

Zákon přinesl zásadní změny v požadavcích na výkon advokacie. Již před samotným zápisem do seznamu advokátů vykonal uchazeč podáním ruky předsedovi či jeho náměstkovi advokátní komory slib, že:

„bude republice Československé věren, že bude u výkonu svého povolání veškeré zákony a platná nařízení zachovávatí a své povinnosti plniti svědomitě.“

Tato povinnost se týkala jak uchazečů o zapsání do seznamu, tak všech advokátů, kteří byli již zapsáni v seznamu advokátů před účinností tohoto zákona. Již zapsaní advokáti slib vlastnoručně napsali a doporučeným dopisem poslali předsedovi advokátní komory do tří měsíců od dne účinnosti zákona.²⁶

Dle § 1 odst. 2 byl do seznamu advokátů zapsán ten, kdo:

- a) jest československým státním občanem;*
- b) jest svéprávným;*
- c) vykonal studia právnická na některé československé universitě anebo přede dnem 28. října 1918, po případě nejpozději ve studijním roce 1918-1919, na některé universitě bývalého mocnářství rakousko-uherského;*

²⁵ BALÍK, S. *Advokacie včera a dnes*, Dobrá Voda, 2000, str. 77.

²⁶ § 7 odst. 1,2 zákon č. 40/ 1922 Sb. z. a n., kterým se mění a doplňují některá ustanovení o advokátech

- d) dosáhl hodnosti doktora práv na některé universitě v Československé republice anebo přede dnem 28. října 1918, po případě nejpozději ve studijním roce 1918-1919, na některé universitě bývalého mocnářství rakousko-uherského;
- e) byl prakticky zaměstnán v právní službě po dobu v tomto zákoně ustanovenou (§ 5);
- f) vykonal s úspěchem praktickou zkoušku předepsanou pro advokáty před komisí na území republiky Československé anebo před 28. říjnem 1918 na území bývalého mocnářství rakousko-uherského. Kdo vykonal advokátní zkoušku po 28. říjnu 1918 mimo území republiky Československé, může být zapsán do seznamu advokátů se svolením ministra spravedlnosti, když v době zkoušky nebylo ji lze vykonati na území, ve kterém se o zápis žádá.²⁷

Jednalo se o první právní předpis na našem území, který nepřímě předpokládal přípuštění žen k právnímu povolání. Byla to odezva na skutečnost, že na Právnické fakultě Univerzity Karlovy mohly od školního roku 1918-1919 studovat ženy.²⁸ V § 3 odst. 2 se hovoří o ženách, které vykonávají advokacii ve vztahu k podmínce státního občanství. Můžeme říci, že toto ustanovení představuje průlom v požadavku československého státního občanství, a to v případě pokud:

„pozbude-li žena, vykonávající advokacii, československého státního občanství sňatkem, uzavřeným s cizincem, může k její žádosti ministerstvo spravedlnosti po slyšení advokátní komory povolit, aby advokacii dále vykonávala.“²⁹

²⁷ § 1 odst. 2 zákon č. 40/ 1922 Sb. z. a n., kterým se mění a doplňují některá ustanovení o advokátech

²⁸ BALÍK, S. *Advokacie včera a dnes*. Dobrá Voda, 2000, str. 77.

²⁹ § 1 odst. 2 zákon č. 40/ 1922 Sb. z. a n., kterým se mění a doplňují některá ustanovení o advokátech

Další změna byla v podobě délky koncipientické praxe. Zákon požadoval šest let praxe a z toho nejméně pět let u advokáta. Od 1. 1. 1924 postačilo o rok méně, pět let, ale zákon č. 144/ 1936 Sb. z. a n. opět navrátil šestiletou praxi.³⁰

1.6 Zákon č. 144/ 1936 Sb., kterým se mění a doplňují některá ustanovení o advokátech

Zákon č. 144/1936 Sb., byl již druhou novelou, kterou se mění a doplňují některá ustanovení o advokátech. Národní shromáždění republiky Československé se na této novele usneslo 26. května 1936, ale účinnosti nabyla 1. července.

V čl. I. změnil § 5 odst. 1 zákona č. 40/ 1922 Sb. z. a n., že:

„žadatel o zápis do seznamu advokátů musí vykázati, že byl na území republiky Československé anebo před dnem 28. října 1918 na území bývalého Rakouska-Uherska v právní službě zaměstnán po dobu 6 let. Z této praxe musí trvati praxe u advokáta nejméně 5 let. Právní praxe u řádného soudu, u státního zastupitelství (vojenského prokurátora), u veřejného notáře, u úřadu správného nebo finančního, ať se koná pro výcvik nebo pro jiný účel, se započítává úhrnem jen do jednoho roku.“

Ustanovení o prodloužení praxe se týkalo jen kandidátů, kteří žádali o svůj první zápis do seznamu kandidátů. Rozsah zkrácení přípravné praxe těm, kteří měli přesně vojenskou službu, určila vláda.³¹

Důležitou úpravu přináší novela v čl. II, která doplňuje § 27 řádu advokátního o písmeno:

„ g) usnášeti se o zaopatření advokátů a kandidátů advokacie v invaliditě a stáří, jakož i vdov a sirotků po advokátech a kandidátech advokacie a založiti za tím účelem za souhlasu ministra spravedlnosti invalidní a starobní zaopatření způsobem donucovacím, a to zřízením ústavu

³⁰ § 5 odst. 1,2 zákon č. 40/ 1922 Sb. z. a n., kterým se mění a doplňují některá ustanovení o advokátech

³¹ čl. I Zákon č. 144/ 1936 Sb., kterým se mění a doplňují některá ustanovení o advokátech

*vlastního jedné nebo několika advokátním komorám anebo hromadným přistoupením ke zřízenému již ústavu pojišťovacímu, čímž však nebudou dotčeny povinnosti vyplývající ze zákona ze dne 10. června 1925, č. 148 Sb. z. a n., o pojištění osob samostatně hospodařících pro případ invalidity a stáří, a ze zákona ze dne 21. února 1929, č. 26 Sb. z. a n., o pensijním pojištění soukromých zaměstnanců ve vyšších službách, ve znění jeho novel.*³²

Zákon č. 40/ 1872 ř. z., o vykonávání moci disciplinární nad advokáty a kandidáty advokacie byl změněn novelou v § 5 čl. III. Nové znění ukládalo zřízení v každém sídle advokátní komory zvláštní disciplinární radu, a také upravuje členy kárné rady i zástupců komory.³³

Zákon č. 144/ 1936 Sb., kterým se mění a doplňují některá ustanovení o advokátech v čl. IV ukládá, že:

„advokát, který byl jmenován správcem konkursní podstaty nebo vyrovnacím správcem, jest povinen zaplatiti dávku ve výši 5 % částky, která mu bude zaplácena jako přiznaná úhrnná odměna, ve prospěch té advokátní komory, jejímž je členem. Tato dávka budiž skládána u soudu.“

Advokátní komory mají za povinnost tyto částky použít ve prospěch příslušných zaopatřovacích útvarů advokátů a kandidátů advokacie.³⁴

³² čl. II Zákon č.144/1936 Sb., kterým se mění a doplňují některá ustanovení o advokátech

³³ čl. III. Zákon č.144/1936 Sb., kterým se mění a doplňují některá ustanovení o advokátech

³⁴ čl. IV Zákon č.144/1936 Sb., kterým se mění a doplňují některá ustanovení o advokátech

1.7 Opatření stálého výboru č. 284/ 1938 Sb. z. a n., o prozatímní úpravě některých otázek týkajících se advokacie

Stálý výbor Národního shromáždění Československé republiky přijal v roce 1938 opatření výboru č. 284/ 1938 Sb. z. a n., o prozatímní úpravě některých otázek týkajících se advokacie, které znamenalo omezení advokacie. Opět byl zaveden numerus clausus, který byl zakotven již v ustanovení § 1 příslušného opatření. Důvodem pro nezapsání do seznamu advokátů bylo stanovení dotčeného veřejného zájmu, totéž platilo pro zápis do seznamu kandidátů advokacie. Výbor advokátní komory rozhodoval o zápisu do seznamu advokátů, ale též mohl omezit dobu povolení, po kterou bude advokacie (praxe kandidáta) vykonána v určitém místě.³⁵

Omezení volného výkonu advokacie pokračuje i v ustanovení § 2, kde možnost přesídlení a přesunu výkonu praxe advokátního kandidáta byla přesunuta pod souhlas výboru advokátní komory. Povolení mohlo být odmítnuto opět z důvodu dotčení veřejného zájmu.³⁶

V § 3 byl definován veřejný zájem, který byl důvodem pro zásah do volného výkonu advokacie.

„Veřejný zájem ve smyslu tohoto opatření je zejména dotčen, jestliže povolením zápisu nebo přesídlením by počet advokátů (kandidátů advokacie) buď v obvodu advokátní komory, nebo na určitém místě byl rozmnožen takovým způsobem, že by to ohrožovalo dosud zapsané advokáty (kandidáty advokacie) na jejich slušné výživě a potřebném zaopatření.“³⁷

³⁵ § 1 Opatření stálého výboru č. 284/ 1938 Sb. z. a n., o prozatímní úpravě některých otázek týkajících se advokacie.

³⁶ § 2 Opatření stálého výboru č. 284/ 1938 Sb. z. a n., o prozatímní úpravě některých otázek týkajících se advokacie.

³⁷ § 3 Opatření stálého výboru č. 284/ 1938 Sb. z. a n., o prozatímní úpravě některých otázek týkajících se advokacie.

Další zásah do výkonu advokacie přinesl § 7 tohoto opatření. Byla v něm stanovena věková hranice 65 let pro výkon advokacie. Datem pro zánik práva vykonávat advokacii byl stanoven 31. prosinec, v němž advokát dosáhl uvedeného věku.³⁸

1.8 Advokátní tarif

Prvním předpisem v období první republiky bylo nařízení vlády ze dne 2. září č. 498/ 1919 Sb. z. a n. o nové sazbě advokátní, které bylo vypracováno jako prováděcí předpis k zákonu č. 58/ 1890 ř. z.³⁹ Dle § 2 sazba nevylučuje, aby odměna advokáta byla určena volnou úmluvou.

„I když nebyla odměna smluvena, jest advokátu vyhrazeno, aby uplatnil proti své straně vyšší nároky odůvodněné zvláštními okolnostmi nebo jejími zvláštními příkazy.“⁴⁰

O tři roky později byla další úprava tarifu publikována pod č. 142/ 21 Sb. z. a n., kterým se ustanovují sazby pro výkony advokátů a jejich kanceláří v obvodech vrchních zemských soudů v Praze a v Brně.⁴¹

O dva roky později byl vydán zákon č. 78/ 1921 Sb. z. a n., kterým se vláda zmocňuje k vydání tarifu za výkon advokátů a jejich kanceláří.⁴² Na základě tohoto zmocňovacího zákona byl vydán 3. května 1923 advokátní tarif č. 95/ 1923 Sb. z. a n.⁴³ Ještě téhož roku bylo vydáno vládní nařízení č. 95/ 1923 Sb. z. a n. a to rozdělilo úkony podle složitosti, ale i podle stádií řízení trestního či civilního.⁴⁴ Tento tarif přinesl snížení sazby i přes připomínky

³⁸ § 7 Opatření stálého výboru č. 284/ 1938 Sb. z. a n., o prozatímní úpravě některých otázek týkajících se advokacie

³⁹ BALÍK, S. *Právní předpisy o advokacii v Čechách v letech 1918-1938 a jejich dobová interpretace*, 1997, str. 205.

⁴⁰ § 2 Nařízení č. 498/1919 Sb. z. a n. o nové sazbě advokátní

⁴¹ KOBER, J. *Advokacie v českých zemích v letech 1848-1944*, Praha, 1944, str. 18

⁴² BALÍK, S. *Právní předpisy o advokacii v Čechách v letech 1918-1938 a jejich dobová interpretace*, 1997, str. 205.

⁴³ KOBER, J. *Advokacie v českých zemích v letech 1848-1944*. Praha, 1944, str. 18

⁴⁴ BALÍK, S. *Právní předpisy o advokacii v Čechách v letech 1918-1938 a jejich dobová interpretace*, 1997, str. 205

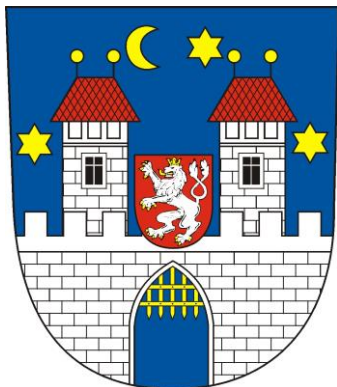
advokátních komor. Nový tarif se nevztahoval na všechny obory právní pomoci, tudíž pro některé obory platil občanský zákoník z roku 1811. Jednalo se o § 1152 ve znění III. dílčí novely. Tento zákon prodělal několik změn, ale i tak zůstal v účinnosti ještě po roce 1945.⁴⁵

Vládní nařízení z roku 1923 v podstatě ukončilo vývoj advokátního tarifu, i když v roce 1932 bylo vydáno další vládní nařízení č. 170/ 1932 Sb. z. a n., které zakotvilo řízení před pracovními soudy a v řízení opravném.⁴⁶

⁴⁵ KOBER, J. *Advokacie v českých zemích v letech 1848-1944*, Praha, 1944, str.79

⁴⁶ BALÍK, S. *Právní předpisy o advokacii v Čechách v letech 1918-1938 a jejich dobová interpretace*, 1997, str. 205.

2 Město Písek

Město Písek leží v Jihočeském kraji na řece Otavě, přibližně 44 km od Českých Budějovic. V současné době v něm žije přes 30 tisíc obyvatel.⁴⁷ Je důležitým historickým centrem a nacházejí se zde i některé významné české památky (např. Kamenný most přes řeku Otavu).

Obrázek 1: Erb města Písek ⁴⁸

2.1 Průřez historií města Písek

Historie města sahá až do poloviny 13. století, kdy došlo ke královskému rozhodnutí o vzniku hradu a města Písek. Nelze přesně říct, kdo byl zakladatelem města Písek, ale s jistotou můžeme říci, že budovatelem města byl Přemysl Otakar II. Přemysl vybudoval hrad, založil klášter zasvěcený Panně Marii a postavil kamenný most přes řeku, který je nejstarším dochovaným mostem v Čechách. Písek nabyl v této době na velikosti i na významu. Na konci století zde byla založena mincovna, která byla po mincovní reformě v roce 1300 přemístěna do Kutné Hory.⁴⁹

Ve 14. století se Písek stal svobodným královským městem a v polovině století se stal sídlem Prácheňského kraje. Za vlády Jana Lucemburského byla píseckým udělena práva – věnoval jim rychtu a clo. Zároveň osvobodil místní měšťany od placení cel v okolních městech (např. Volyně, Netolice, Milevsko).

⁴⁷ Český statistický úřad. https://www.czso.cz/documents/11256/17804494/mesta_jhc_2018.pdf (dostupné 14. 03. 2020).

⁴⁸ Město Písek. http://www.mesto-pisek.cz/assets/File.ashx?id_org=12075&id_dokumenty=7768 (dostupné 14. 03. 2020).

⁴⁹ Město Písek. <http://www.mesto-pisek.cz/historie-mesta-pisek/ds-1027/p1=1001> (dostupné 10. 03. 2020).

Za vlády Jana byl zastaven hrad v Písku, který jeho syn Karel IV. po roce 1333 postupně vyplácel zpět. Na počátku vlády Karla IV. zasáhl Písek rozsáhlý požár.⁵⁰

V roce 1362 hrozil válečný stav s Uhry, a tak král nechal vystavět obilní sklady. Po smrti krále Václava IV. se Písek stal městskou republikou, která trvala ze všech nejdéle. Písek si vlastně vládnul sám sobě, městskou radu si volil sám a berni platit nemusel. Konec písecké republiky nastal 15. září 1452, když se Jiří z Poděbrad utábořil u Kestřan.⁵¹ V míru bylo píseckým domluveno a na znamení dobré vůle vydali Mikuláše z Pelhřimova. Písečtí stáli po boku Jiřího z Poděbrad již při jeho volbě na zemského správce, ale i poté, co byla vyhlášena křížová výprava, což mělo za následek válečné oběti. Písek se stal opět královským městem dne 27. srpna roku 1454. Tato doba byla ve znamení dlouholetého válčení, ale zároveň došlo k obrovskému rozvoji řemeslné výroby.⁵²

Na počátku 16. století zakoupila písecká obec místní královský hrad s celým panstvím. Od této doby písečtí vlastní ze všech měst v Čechách nejvíce lesů, a to až do dnes. Za vlády Vladislava II. Jagelonského dostal Písek další privilegia, a tak vznikají zvláštní knihy o právech, které město mělo. Vladislavským zemským řízením bylo odebráno královským městům právo hlasovat na zemských sněmech. Byla podána stížnost ke králi a žaloba na šlechtu, tím započal spor, který město prohrálo. Písek o svá privilegia a svobody přišel po soudu v roce 1547, když měšťané neposkytli peníze ani vojsko na žádost Ferdinanda Habsburského. Aby měl král jistotu, že opět nevznikne odpor, zřídil v královských městech královského rychtáře.⁵³

Za třicetileté války byl Písek dobyt pod velením Karla hraběte Buquoy. Hrabě zanechal početnou posádku v Písku a snažil se dostat do Prahy. Nedostal se ani do Mirovic, protože obdržel rozkaz přesunout vojsko k Vídní. Když hrabě opustil území Čech, dostal generál Mansfeld za úkol se s českým vojskem

⁵⁰ PRÁŠEK, J. *Písecké 2. tisíciletí*. Písek: Nakladatelství J & M, 2000, str. 26-35.

⁵¹ SEDLÁČEK, A. *Dějiny královského krajského města Písku nad Otavou*. Písek, 1911, str. 52.

⁵² PRÁŠEK, J. *Písecké 2. tisíciletí*. Písek: Nakladatelství J & M, 2000, str. 36-54.

⁵³ PRÁŠEK, J. *Písecké 2. tisíciletí*. Písek: Nakladatelství J & M, 2000, str. 55-77.

zmocnit ztracených pozic. Generál stanul 21. listopadu 1619 před Pískem, který obléhal, než ho dobyl zpět. Po obou armádách zbyla jen spoušť.⁵⁴ Dne 29. srpna 1620 stanul před Pískem opět hrabě Buquoy, ale tentokrát po boku Maxmiliána I. Bavorského. Písek byl opět dobyt, ale velmi krutě a nelítostně, bez ohledu na to, zda šlo o vojáky či civilní obyvatelstvo (udává se asi 1200 obětí). Písek se utápěl v dluzích, ale naštěstí tu byl nizozemský šlechtic Martin de Hoeff Huerta, který nesmírně zbohatl předstíranými účty za válečné výdaje, a mohl tak zastavit Písek s rozsáhlým panstvím.

Po smrti Huerta vydal císař majestát, kde prohlásil Písek opět královským městem a znovu potvrdil všechna privilegia, majestáty a svobody, které byly uděleny od předchozích panovníků. Podmínkou bylo respektování Obnoveného řízení zemského a návrat ke katolictví. Měšťané sami vyplatili ze zástavy písecké panství. Konec války nastal 24. října 1648, ale oslavy míru byly v Písku až v červenci 1650. O rok později opět propukl požár a dluhy narostly do astronomické výšky půl miliónu kop grošů.⁵⁵

Karel VI. vydal v roce 1738 nový robotní patent, který strhl vlnu nespokojenosti. Pořádek v Písku sjednalo až vojsko. Po nástupu Marie Terezie na trůn roku 1740 přichází tzv. válka o dědictví rakouské. Na konci měsíce října již stanula nejprve vojska francouzská a později vojska bavorská před branami. Písku nezbývalo nic jiného, než kapitulovat. V polovině století proběhla správní reforma a sídlem Prácheňského kraje byl opět Písek. V roce 1770 bylo zavedeno číslování budov a později i ulic.⁵⁶ Město se modernizuje, vzniká například: poštovní úřad, hromosvod, systém kašen po městě, nové gymnázium na rozkaz panovnice, protipožární opatření, ale je i okrášleno uměleckými díly.⁵⁷

⁵⁴ SEDLÁČEK, A. *Dějiny královského krajského města Písku nad Otavou*. Písek, 1911, str. 108.

⁵⁵ PRÁŠEK, J. *Písecké 2. tisíciletí*. Písek: Nakladatelství J & M, 2000, str. 80-108.

⁵⁶ SEDLÁČEK, A. *Dějiny královského krajského města Písku nad Otavou*. Písek, 1911, str. 435.

⁵⁷ PRÁŠEK, J. *Písecké 2. tisíciletí*. Písek: Nakladatelství J & M, 2000, str. 109-141.

Do 19. století vstoupil Písek s městskými branami, příkopy a i hradbami, tudíž spíše připomínal středověkou pevnost, než město. Během pár desítek let se vše změnilo od počtu obyvatelstva přes skladbu až po stavbu. Po zrušení cechů prosperita města ještě více vzrostla. Vznikají živnosti, továrny, nový pivovar, první cukrárna, kavárna, knihkupectví, nemocnice, městské muzeum či okresní stravovna. V roce 1841 byla zřízena jedna z prvních veřejných knihoven v Čechách. K tomuto období v Písku též patří městský dobrovolnický vojenský sbor, který se účastnil mnoha akcí ve městě. Tento sbor uvítal mnoho osobností tehdejší doby jako například panovníka Františka I., panovníka Františka Josefa I. a jeho syna Rudolfa či arcivévodu Karla Ludvíka. Události roku 1848 přinesly zřizování tzv. Národních gard nebo založení spolku Slovánská lípa.

V roce 1850 zaniká Prácheňský kraj a o pět let později na základě nového rozdělení vzniká kraj Písecký.⁵⁸ Rozvinulo se též školství. Vznikají školy jako je vyšší dívčí škola, rolnická škola, lesnická či vyšší česká reálka. V Písku žilo převážně české obyvatelstvo, krom několika důstojníků a úředníků, ale i přesto se vyučovalo a úřadovalo německy. S úřadováním na radnici v němčině nastal konec, když byl zvolen za purkmistra Tomáš Šobr. Šobr pro město udělal velmi mnoho ovšem na úkor sama sebe.

Devatenácté století považujeme za tzv. století páry. Písek chtěl vystavět trať již ve třicátých letech, ale byl záměrně opomíjen až do roku 1868. V roce 1889 byla vystavěna transversální trať z Tábora přes Písek do Plzně, a tak se Písek stal železniční křižovatkou. S modernizací města přišlo na řadu i osvětlení. Od roku 1808 byly po městě rozmístěny olejové lucerny, později se používal petrolej. V červnu 1887 přijel do města elektrotechnik František Křížík a od té doby se ve městě svítí trvale elektricky. O rok později je vystavěna vodní elektrárna, která je pohonem pro osvětlení. Na kulturním rozvoji města se podílelo zejména divadlo, což dokládá i vystoupení Josefa Kajetána Tyla, či poslední veřejný koncert skladatele Bedřicha Smetany ve prospěch obnovení Národního divadla.⁵⁹ Na

⁵⁸ *Jihočeská jednota*, 25. 10. 1940, č. 82, str. 3.

⁵⁹ PRÁŠEK, J. *Písecké 2. tisíciletí*. Písek: Nakladatelství J & M, 2000, str. 142-178.

počátku 20. století opět město Písek navštívil císař.⁶⁰ O pár let později zavítal do města Tomáš Garrigue Masaryk, který v roce 1891 za Písek úspěšně kandidoval na poslance do říšské rady. V roce 1918 se stal čestným občanem města Písku.⁶¹ Město Písek a jeho nejbližší okolí očarovalo i jiné známé osobnosti (např. Adolfa Heyduka, Radka Pilaře, Fránu Šrámka a další).⁶²

2.2 Písek v letech 1918-1938

Přelom 19. a 20. století přinesl píseckým domácnostem vodu. Vodovod znamenal konec kašen a nádrží ve městě a zcela změnil hygienické návyky obyvatelstva. V domácnostech se již začalo na počátku 20. století svítit pomocí žárovek. I telefon se po dlouhých urgencích dovedl do města a již v říjnu roku 1903 se mohlo telefonovat. K dalším vymoženostem nového století se řadí biograf. Stálý biograf byl zřízen roku 1911 Karlem Malkusem z Protivína. Zvukový film byl promítán až v roce 1931. Ve třicátých letech též vyrostly další kina – Bio Sokol a Bio Koruna.⁶³

Nové století přineslo novou architekturu ve stylu secese. Vzniklo mnoho měšťanských domů i veřejné budovy. Ve dvacátých letech se stavěly celé kolonie domků a třicátá léta přinesla domy jako Benešovu školu či „palác“ Písecké spořitelny. Velký rozvoj nastal ve sportu, když ve městě vyrostlo velké množství cvičišť, ať už šlo o rekreační rovinu nebo závodní.⁶⁴

Písek proslul jako pořadatel výstav, jejich tradice sahá až do roku 1867. Nejvýraznější byla uspořádána v roce 1922, kdy se zde vystřídalo skoro čtvrt miliónu návštěvníků.⁶⁵

Hned 2. srpna na počátku první světové války odjel z Písku pěší pluk do Srbska. Po velkých ztrátách byl pluk poslán do Ruska a na konci roku 1915 byl

⁶⁰ *Písecké listy*, 24. 08. 1904, č. 34, str. 1.

⁶¹ PRÁŠEK, J. *Písecké 2. tisíciletí*. Písek: Nakladatelství J & M, 2000, str. 214.

⁶² PRÁŠEK, J. *Písecké 2. tisíciletí*. Písek: Nakladatelství J & M, 2000, str. 189

⁶³ PRÁŠEK, J. *Písecké 2. tisíciletí*. Písek: Nakladatelství J & M, 2000, str. 190-191.

⁶⁴ PRÁŠEK, J. *Písecké 2. tisíciletí*. Písek: Nakladatelství J & M, 2000, str. 189.

⁶⁵ PRÁŠEK, J. *Písecké XX. století*. Písek: Nakladatelství J & M, 1999, str. 52.

poslán na italské bojiště. Ti, kteří přežili, se vrátili v listopadu roku 1918. Mnoho píseckých vojáků muselo projít celé Rusko, aby se mohli vrátit domů. Ztráty byly obrovské a činily u 11. pěšího pluku 12 959 mužů. Snad v každé obci na Písecku nalezneme pomník se jmény padlých. Za války se z Písku stal jeden velký lazaret. Plné vlaky zraněných proudily do města a z Čech se vyvážely potraviny. Hladovění zapříčinilo vyhlášení generální stávky, kterou vyhlásila Socialistická rada dne 14. října 1918. Součástí stávky mělo být i vyhlášení samostatné republiky a delegovaný řečník František Hanzlíček ji v Písku vyhlásil, i když od toho rada ustoupila. Projev z balkónu radnice a vyhlášení Československé republiky vyvolal obrovský jásot a ovace. Zpráva se donesla do okolních obcí a měst, a i tam byla vyhlášena republika. V odpoledních hodinách oslavující průvod městem zjistil pravdu a obyvatelé s hrůzou očekávali odvetu od monarchistických úřadů. Když za 14 dní opravdu monarchie skončila, písečtí se raději několikrát informovali, než opět vyhlásili republiku.⁶⁶

V období samostatné československé republiky nedošlo v organizaci soudnictví k výrazným změnám, navázalo se na soudnictví rakousko-uherské.⁶⁷ V Písku sídlil jak soud krajský od roku 1850, tak i soud okresní. Krajský fungoval do roku 1949, než byl přemístěn do Českých Budějovic.⁶⁸ V průběhu 30. let byla budova okresního soudu zbořena, a poté znovu postavena na stejném místě, podle projektu Ing. arch. Jana Šebánka. Sousední budova krajského soudu se v roce 1936 dočkala adaptace podle návrhu zemského úřadu v Praze.⁶⁹

⁶⁶ PRÁŠEK, J. *Písecké 2. tisíciletí*. Písek: Nakladatelství J & M, 2000, str. 201-203.

⁶⁷ VOJÁČEK, L., SCHELLE, K., KNOLL, V. *České právní dějiny*. 2. vyd. Plzeň: Aleš Čeněk, 2010, str. 380.

⁶⁸ § 4 odst. 2 a část II. přílohy nařízení ministra spravedlnosti č. 11/1949 Sb., kterým se stanoví sídla krajských soudů a sídla a obvody okresních soudů.

⁶⁹ *Jihočeská technická práce*, 1938, str. 154.

Obrázek 2 (foto autor): Nová budova Okresního soudu v Písku

V roce 1925 byl jmenován prezidentem krajského soudu pan Josef Čadek, kterého, než odešel do penze, zastihla ve funkci celorepublikově známá kauza.⁷⁰ Jednalo se o zastřelení 68letého váženého profesora gymnázia Václava Lepešky, který byl nalezen 6. září 1927 ve svém bytě. Byl zastřelen svou o 37 let mladší ženou Marií Lepeškovou, se kterou se seznámil na inzerát v roce 1910. Již od samého začátku se nejednalo o šťastné manželství a dlouho šlo ke svému zániku. Profesor pod různými záminkami rozvodové řízení protahoval. Jeho žena nevydržela a manžela zastřelila. Soud Marii Lepeškovou odsoudil za úkladnou vraždu k trestu smrti provazem. Tím ale tato kauza neskončila. Po necelém roce Marie obvinila ředitele věznice Polanského za znásilnění. Marii nikdo nevěřil, ale i přesto byla převezena do ženské věznice. Prezident Masaryk ji snížil trest na dvacet let těžkého žaláře, i přesto si vzala pomocí prášku na spaní život.⁷¹

⁷⁰ *Otavan*, 30. 04. 1928, č. 7, str. 108.

⁷¹ PRÁŠEK, J. *Pisecké XX. století*. Písek: Nakladatelství J & M, 1999, str. 59-60.

Viceprezident krajského soudu v Písku byl pan Emanuel Hořica, který před odchodem na trvalý odpočinek v roce 1926 dostal poděkování od ministra spravedlnosti.⁷² Po odchodu pana Josefa Čadka byl jmenován prezidentem krajského soudu pan Josef Žemlička.⁷³

V Písku působila okresní správa politická, která podléhala Zemské politické správě v Čechách. V jejím čele stál pan Vladimír Knedlík. Gustav Šebánek a Jaroslav Koneš byli důležité osobnosti státního zastupitelství, které mělo sídlo na Riegrově (dnes Velkém) náměstí.⁷⁴

V roce 1919 se v Písku konaly komunální volby, které vyhrály socialistické strany. Do roku 1919 byl starostou Václav Špirhanzl, na rok usedl do křesla starosty Karel Mergl. Vystřídal ho představitel Československé socialistické strany Matěj Žižka.⁷⁵ Náměstek starosty byl v této době pan JUDr. Julius Hessler, písecký advokát, který měl úvodní řeč na schůzi, kde se odhlasovala rezignace celého zastupitelstva.⁷⁶ Rezignaci vyvolala aféra Josefa Friedla, člena městské rady za stranu lidovou. Josef Friedl využil informací, které měl díky své funkci, a nechal si propachtovat louku po zemřelém děkanovi, i když se tak mělo stát pomocí veřejné soutěže. K této aféře se přidal starší prohřešek v podobě ukradeného smrčku v roce 1918. Městská rada vyzvala Friedla k rezignaci z funkce a pohrozila rezignací celé rady. Po vynesení osvobozujícího rozsudku soudem rezignovalo celé zastupitelstvo i s náhradníky. Obecní správní komise byla v čele města do předčasných obecních voleb. V předčasných volbách vyhráli národní demokraté a starostou se stal Metoděj Brandejs.⁷⁷ Další starostové byli Josef Pravda, Jaroslav Jílek a MUDr. Václav Šťastný.⁷⁸ Ve 30. letech muselo

⁷² Národní knihovna České republiky-Knihovní fondy a služby, Signatura: 54 D 3318, věstník ministerstva spravedlnosti.

⁷³ *Ročenka Československé republiky*, 1930, č. 1, str. 4.

⁷⁴ PRÁŠEK, J. *Písek*. Písek, 1995, str. 9-11.

⁷⁵ PRÁŠEK, J. *Písecké XX. století*. Písek: Nakladatelství J & M, 1999, str. 189.

⁷⁶ *Jihočech*, 19. 01. 1923, č. 8, str. 5.

⁷⁷ PRÁŠEK, J. *Písecké XX. století*. Písek: Nakladatelství J & M, 1999, str. 53.

⁷⁸ PRÁŠEK, J. *Písecké XX. století*. Písek: Nakladatelství J & M, 1999, str. 189.

zastupitelstvo též řešit spor o nový hřbitov, který vyřešil až Nejvyšší správní soud za předsednictví JUDr. Emila Háchy.⁷⁹

V roce 1920 mělo město Písek 15 691 obyvatel a o dvacet let později se počet obyvatel zvýšil o čtyři tisíce.⁸⁰ Dle seznamu advokátů vydaného k 15. březnu 1937 bylo na tento počet obyvatel zapsáno 9 advokátů.

⁷⁹ PRÁŠEK, J. *Písecké XX. století*. Písek: Nakladatelství J & M, 1999, str. 63.

⁸⁰ PRÁŠEK, J. *Písecké XX. století*. Písek: Nakladatelství J & M, 1999, str. 189.

3 Významní advokáti na Písecku v letech 1918-1938

V této kapitole se věnuji vybraným osobnostem, které působily na poli advokacie v píseckém regionu. Během bádání jsem též narazila na to, že zaměření mnohých z nich sahalo dále za hranice práva. Nacházíme mezi nimi komunální politiky, překladatele, spisovatele či básníky. I přes veškeré odlišnosti měli všichni jednu věc společnou. Svou prací přispěli ke vzniku a rozvoji první Československé republiky. V následujícím textu jsem se pokusila z dostupných pramenů zdokumentovat jejich soukromé i profesní životy. V uvedené tabulce 1 shrnuji základní informace, jako jsou rodiště, místo působení či datum zápisu do seznamu advokátů.

Tabulka 1: Přehled advokátů působících v Písku v letech 1918-1938

Jméno advokáta	Rodiště	Místo působení	Datum zápisu do seznamu advokátů
Ladislav Šebek	Písek	Komenského ul. č.p. 39	1897
Pravoslav Bělský *	Hluboký Důl	Chelčického ul. č.p. 72	14. 03. 1928
Arnošt Weil *	Písek	Žižkova tř. č.p. 36	10. 11. 1934
Leo Weil *	Volyně	Komenského ul. č.p. 34	01. 01. 1928
Eduard Mendl *	Tábor	Gregorovo nám. č.p. 84	15. 11. 1920
Prokop Štěpánek	Ostroměř	-	04. 06. 1930
Julius Hessler	Písek	Komenského tř. č.p. 83	15. 11. 1911
Rudolf Slaba	Červený mlýn	-	17. 09. 1914
Radoslav Tereba *	Praha	Velké nám. č.p. 28	17. 09. 1914
František Daneš	Písek	-	1878
Josef Melichar	Srlín	-	25. 07. 1931
Jaroslav Zajíček	Měňany	-	-
Jaroslav Kavalír	Příbram	Nádražní ul.	17. 10. 1902

* *advokát ve své praxi na písecku pokračoval i po roce 1938*

3.1 JUDr. Ladislav Šebek

Obrázek 3: JUDr. Ladislav Šebek⁸²

JUDr. Ladislav Šebek se narodil 18. září 1861 v Písku, byl advokátem, překladatelem, politikem, ale je též znám jako básník Arietto. Literární tradici nejspíše čerpal z domova, protože jeho otec, František Šebek, byl profesorem na píseckém gymnáziu, překladatelem a filologem. Byl překladatelem Homéra (Iliás), ale též i divadelních her z angličtiny, francouzštiny, ruštiny či švédštiny a autorem Fraseologie české.⁸¹

Studium gymnázia započal v Písku, ale po přeložení jeho otce do Jindřichova Hradce odešel s ním.⁸³ Po smrti otce se opět vrátil do svého rodiště, kde složil zkoušku dospělosti. Již během studia na střední škole započal literárně tvořit. V osmnácti letech vstoupil do družiny básníků, kteří v roce 1879 programově vystoupili proti mladé lumírovské škole v tzv. Almanachu české omladiny. Tímto dílem hlásají básníci národní umění, ale prvotní myšlenka je připisována Adolfo Heydukovi. Už tehdy Ladislav vystupuje pod svým pseudonymem Ladislav Arietto. Na počátku 80. let odešel studovat práva do Prahy, ale ani tam literárně nezhálel.⁸⁴

JUDr. Ladislav Šebek publikoval doma i v zahraničí. V polském časopisu *Lech* se stal dopisovatelem. Překládal moderní polskou poezii, kterou publikoval v českých časopisech *Koleda*, *Světobzor*, *Ruch* a dalších. V roce 1892 uspořádal výbor ze své básnické produkce s titulem „Básně“. K nim se řadí dvě knihy

⁸¹ SOkA Písek, Šebek Ladislav, JUDr. (Arietto), ev. č. 1101, NAD 1303.

⁸² *Otavan*, 20. 02. 1928, č. 4-5, str. 50.

⁸³ Biografický slovník.

http://biography.hiu.cas.cz/Personal/index.php/ARIETTO_Ladislav_18.9.1861-19.12.1927 (dostupné 14. 03. 2020).

překladů z francouzštiny Theurietova Lesní stezka (1884) a Coppéova Z malého světa (1885), které byly vydány ve Vilémovské knihovně, jejíž redakce byla Ariettovi svěřena. Sbírkou „Básně“ kritika odmítla kvůli zastaralému rázu literárního díla, jenž známe u generace Májovců. Poslední dílo, které přeložil, byly Uhlandovy Romance a balady vydané v roce 1896.⁸⁵

Arietto vzhlížel a inspiroval se v o generaci starším lyrickým básníkem Adolfu Heydukovi. Stal se důvěrným přítelem celé Heydukovy rodiny, ale zároveň i prvním podrobnějším životopisem. Již v roce 1882 otiskl Arietto jeho obsáhlý životopis „Adolf Heyduk“ a o tři roky později, když slavil Adolf významné jubileum, uveřejnil v časopisu Světozor a v Národních listech o Heydukovi esej. V roce 1887 zredigoval „Památník“, který byl vydán ve prospěch Heydukovy nadace s pomocí přátel či obdivovatelů. Do Památníků přispěly známé literární osoby jako např. Jan Neruda, Josef Václav Frič, Čeněk Holas či Josef Václav Sládek. Přispěvatelé, kteří posílají své básně či úryvky do Památníku projevují úctu a pokoru.⁸⁶ Po necelé desetileté literární pauze vydal Šebek literární revue s názvem „Kniha“ o prostředí, v němž dříve Adolf Heyduk žil. Toto dílo vydal pod pseudonymem Olaf Grynt.⁸⁷ Věnoval se i dějinám města Písek, když působil v redakční komisi při vydání díla „Průvodce po královském městě Písku“, kde uveřejnil „Stručné dějiny města“ (str. 85-94).

JUDr. Ladislav Šebek v prosinci 1892 v Praze odpromoval a o 5 let později si ve svém rodišti otevřel jako advokát a obhájce ve věcech trestních advokátní kancelář v domě čp. 39 v Komenského ulici. Dle Dr. Jaromíra Malého byl „záhy pro svůj rozhled, čistý charakter, velké jemné vzdělání a milou nenáročnou povahu spoluobčany povolán k veřejné činnosti a k veřejným funkcím, po nichž v jádře nikdy netoužil.“ Jeho pokrokové smýšlení ho vedlo

⁸⁴ SOkA Písek, Šebek Ladislav, JUDr. (Arietto), ev. č. 1101, NAD 1303.

⁸⁵ SOkA Písek, Šebek Ladislav, JUDr. (Arietto), ev. č. 1101, NAD 1303.

⁸⁶ Tamtéž

⁸⁷ *Otavan*, 20. 02. 1928, č. 4-5, str. 50.

ke státoprávně pokrokové straně, v níž patřil k vůdcům v Písku. Byl nacionalista až idealistický, který se snažil za monarchie o samostatnost.⁸⁸

Podílel se na vydávání týdeníku *Otavan*, kam napsal řadu úvodníků o politických otázkách. Ve veřejném životě zastával krom politiky i jiné významné funkce v osvětových a kulturních spolcích. Byl zakladatelem místního Turistického klubu a též působil v Osvětovém svazu, kde přednášel z oboru literatury, jehož byl předsedou. Řadu let byl předsedou filharmonického spolku „Smetana“ a to až do své náhlé smrti. V roce 1909 nebyl jen o tři hlasy zvolen na purkmistrovské křeslo ve městě Písek, jež kdysi zaujímal jeho strýc Alois Pakeš. O rok později byl zvolen za předsedu přípravného výboru u příležitosti přípravy „Jihočeské výstavy“ v Písku.²⁰ Od roku 1912 byl až do své smrti členem výboru i ředitelstva městské spořitelny, poté jako přednosta kanceláře.⁸⁹

Po vzniku samostatné Československé republiky jeho strana splýnula s národně demokratickou stranou a stal se její předsedou.⁹⁰ Na podzim v roce 1927 se vzdal své funkce a byl zvolen čestným předsedou. Dlouhá léta působil v okresním výboru, kde se snažil o zboření staré nemocnice a postavení na jejím místě okresního domu. Velmi dobře pracoval jako člen zastupitelstva a jednu dobu i městské rady. Jeho poslední literární prací byl článek věnovaný památce svého otce profesoru Františkovi Šebkovi, který měl být součástí chystaného Památníku k 150. výročí píseckého gymnázia.⁹¹

Smrt přišla neočekávaně při návštěvě Prahy, a to 19. prosince roku 1927. Skolila ho mrtvice ve středu Prahy na pouličním chodníku Národní třídy. Než byl přenesen přes ulici do průjezdu, konstatuje přivolaný lékař smrt. O tři dny později byl pochován do rodinného hrobu ve svém rodném městě. Poslední rozloučení se konalo ve starobylém děkanském chrámu Páně píseckého, kde nechyběli vrchní starosta města Meth, vládní rada PhDr. Karel Cumpfe či spisovatel Jan Patrný.⁹²

⁸⁸ *Otavan*, 20. 02. 1928, č. 4-5, str. 50.

⁸⁹ SOKA Písek, Šebek Ladislav, JUDr. (Arietto), ev. č. 1101, NAD 1303.

⁹⁰ Tamtéž

⁹¹ *Otavan*, 20. 02. 1928, č. 4-5, str. 50.

⁹² SOKA Písek, Šebek Ladislav, JUDr. (Arietto), karton 1, inv. č. 4e

Svou veřejně prospěšnou činnost dovršil velkorysým gestem, když své jmění (asi půl miliónu Kč) odkázal České akademii věd a umění v Praze. Díky dochované korespondenci můžeme říct, že byl velmi skromný, obětavý a hodný člověk, což dokazuje i jeho štědrý dar.⁹³

Po jeho smrti v únoru roku 1928 o něm Dr. Jaromír Malý napsal do časopisu Otavan. „Srostl úplně s městem, v němž se zrodil, v němž prožil své mládí a v němž strávil celý svůj osobně nenáročný, ale veřejnému dobru zasvěcený život. Slibný básník a záslužný překladatel ustoupil také nakonec oblíbenému advokátu a veřejnému pracovníku kulturnímu i samosprávnému, bez něhož nebylo si možno veřejný ruch města Písku ani představit.“⁹⁴ Dr. Malý dále uvedl: „Za veškerou touto prací veřejnou a jen obecnému dobru věnovanou skrývala se jemná nevýbojná a skromná duše muže, jehož srdce a ušlechtilost vždy se projeví v povolání advokátově i v činnosti veřejné. Byl ctěn, ba možná milován pro svoji nezištnost a vzácný mužský charakter, nemaje doslova nepřátel.“⁹⁵

Obrázek 4 (foto autor): Pamětní deska JUDr. Ladislava Šebka v pietním parku v Písku

⁹³ NAVRÁTIL, M. *Almanach československých právníků*. Praha, 1930.

⁹⁴ *Otavan*, 20. 02. 1928, č. 4-5, str. 50.

⁹⁵ Tamtéž

3.2 JUDr. Pravoslav Bělský

JUDr. Pravoslav Bělský byl advokátem a redaktorem Píseckých listů, který se narodil 11. června roku 1896 v Hlubokém Dole u Kolína. Byl synem profesora Aloise Bělského, který vyučoval i na gymnáziu v Písku. Alois byl v Rokycanech příslušníkem Masarykovy pokrokové strany, kde byl do roku 1911, než se odstěhovali do Písku. Pravoslav pocházel z prvního manželství, z druhého manželství přišli na svět jeho dva mladší bratři Jaromír a Zdeněk Bělský. Jeho matka byla členkou České strany pokrokové. Rodiče pocházeli z chudých poměrů.

Obecnou školu vychodil v Rokycanech, kde poté začal studovat na gymnázium, ale maturitní zkoušku složil v Písku. Po složení maturitní zkoušky nastoupil na právnickou fakultu v Praze, ale hned po prvním semestru v roce 1915 byl odveden. Na italské frontě byl od ledna 1916 do října 1917, kde utrpěl nervový otřes. Zbytek války strávil v nemocnicích, ale i nadále sloužil v armádě, kde dosáhl hodnosti nadporučíka.

Po první světové válce dokončil vysokou školu a začal vykonávat soudcovskou praxi s vidinou, že se stane státním zástupcem. Pak však z existenčních důvodů ze státních služeb vystoupil. V roce 1924 se oženil s dcerou ředitele reálky v Českých Budějovicích, Annou Svobodovou, a jejich svatba byla oznámena v Národních Listech. Přestože složil soudcovskou zkoušku, stal se koncipientem v advokátní kanceláři u pana JUDr. Jaroslava Kavalíra, advokáta v Písku. Advokátní zkoušky absolvoval v roce 1927, a po pětileté praxi si v Písku otevírá svojí vlastní advokátní kancelář. Advokátní kancelář byla otevřena od 1. dubna roku 1928 v Chelčického ulici č. 72.⁹⁶

Pan JUDr. Pravoslav Bělský byl dle posudků výborným právníkem, hlavně civilistou. Pracoval též jako správce konkursní podstaty. V této pozici se dostal ke krajskému soudu v Písku, kde vypovídal jako svědek. Jednalo se o kauzu funkcionářů Ústředního dělnického spolku konsumního v Písku, kteří byli souzeni

⁹⁶ BĚLSKÝ, P. *Osobní fond advokáta*, Česká advokátní komora, archiv odboru matriky.

pro přečin úpadku z nedbalosti. Vyneseným rozsudkem byl nepodmínečně odsouzen pouze ředitel Pertlíček pro přečin úpadku z nedbalosti do tuhého vězení na tři týdny, v ostatních bodech obžaloby byl zproštěn.

Ve 20. letech upravil nebo opatřil poznámkami či rozhodnutími nejvyššího soudu u titulů Exekuční řád z roku 1925, Směnečný řád se zákony a nařízeními jej doplňujícími, zejména s předpisy o směnečném kolku a zákon o šeku z roku 1924 či Všeobecný zákoník obchodní a zákony i nařízení jej měnící a doplňující zejména Výtah dopravního řádu železničního z roku 1924 vydaných v nakladatelství Jaroslava Buriana v Písku.

JUDr. Pravoslav Bělský měl pět synů, z nichž dva pochoval a na konci druhé světové války mu zemřela i jeho první žena. Zanedlouho se opět oženil se svojí sestřenicí, která přivedla do manželství svoji dceru. Za druhé světové války v roce 1943 byl nasazen do továrny na náradí v Písku, kde byl zaměstnán do června 1945. Ve stejném roce je ustanoven za veřejného žalobce na mimořádném lidovém soudě v Písku.

Jeho advokátní kancelář v Písku po válce upadala, musel vyčerpat své veškeré úspory a značně se zadlužit, aby uživil svou rodinu. Po únoru 1948 podal přihlášku do KSČ, ale bez žádné odpovědi. O rok později mu je přiznána 80% invalidita zapříčiněná slepotou v pravém oku. I nadále pracuje, ale jako odborný administrativní pracovník v Advokátní poradně na pobočce v Písku, kde mu je vedoucím pan JUDr. Arnošt Weil.⁹⁷

⁹⁷ BĚLSKÝ, P. *Osobní fond advokáta*, Česká advokátní komora, archiv odboru matriky.

Obrázek 5 (foto autor): Dům v Chelčického ulici č.p. 72

3.3 JUDr. Arnošt Weil

JUDr. Arnošt Weil se narodil dne 16. května 1900 v Písku z manželství Rudolfa Weila, mlynáře v Písku, a Heleny Weilové rozené Spitzové. Oba rodiče a potažmo celé příbuzenstvo, až na dva případy (sestřenice a švagra), bylo za německé okupace vyvražďeno z důvodů rasové persekuce.

JUDr. Arnošt Weil absolvoval české klasické gymnázium v Písku, které v roce 1918 zakončil zkouškou dospělosti. Po maturitní zkoušce nastoupil na Právnickou fakultu university Karlovy v Praze, kde 18. října 1924 odpromoval. Po dokončení studií vykonal vojenskou službu ještě v rakouské armádě v Českých Budějovicích, ale službu ukončil v Domažlicích jako důstojnický aspirant u horského dělostřelectva. Během absolvovaných cvičení ve zbrani byl povýšen na poručíka v záloze. V lednu 1949 se dočkal dalšího povýšení na nadporučíka v záloze.⁹⁸

⁹⁸ WEIL, A. *Osobní fond advokáta*, Česká advokátní komora, archiv odboru matriky.

V říjnu 1925 nastoupil na místo administrativního úředníka u firmy Jihočeská papírna s.r.o. v Písku, kde působil do 28. února 1930. Poté se začal věnovat advokacii, a to nejprve jako advokátní koncipient v kanceláři JUDr. Oty Konráda, advokáta v Praze a později u JUDr. Lea Weila v Písku. Od 10. listopadu 1934 se stal samostatným advokátem a provozoval svojí vlastní praxi ve spojení s kanceláří JUDr. Leo Weila až do 15. března 1939, kdy byla oběma pozastavena praxe z důvodu rasové persekuce.⁹⁹

Nejznámější obhajoba pana JUDr. Arnošta Weila je z roku 1937, kdy obhajoval Josefa Vlasáka ze Lnář u Blatné u krajského soudu v Písku, jež byl obžalován ze zločinu těžkého ublížení na těle. Dle státního zástupce obžalovaný napadl na polní pěšině Jana Šimůnka ze Lnář, protože chodil po pozemku obžalovaného. Při napadení měl být zraněn na hlavě a na levé ruce, což mělo za následek neschopnost pracovat. Obviněný čin popřel a ani z výpovědí svědků soud nenabyl dojmu o jeho vině, a proto ho zprostil obžaloby. Jana Šimůnka odkázal s nároky na bolestné a s náklady soudního řízení k civilnímu soudu.¹⁰⁰

V době okupace žil JUDr. Arnošt Weil stále v Písku, a to až do října 1944. Po likvidaci své kanceláře byl bez zaměstnání. Živil svou rodinu a sebe příležitostným zastupováním pojišťovny Riunione Adriatica di Sigourta v Praze až do 1. května 1940, kdy nastoupil na místo tajemníka Židovské náboženské obce v Písku, kde setrval do října 1944. Po dobu, kdy se mohl ještě stýkat s osobami nežidovského původu, spolu s učitelem hudby Jožkou Jarem a současně i s podplukovníkem Bohdanem Kašperem z Prahy, šířili ilegální tiskoviny. Dva zmiňovaní byli za okupace popraveni. V říjnu 1944 byl deportován z rasových důvodů nejdříve do tábora Hagibor v Praze a poté do Terezína. Vrátil se po osvobození Terezína Rudou armádou dne 15. května 1945. V červenu 1945 byl JUDr. Arnošt Weil ustanoven Místním národním výborem v Písku národním správcem 45 židovských domů v Písku. V téže době byl pověřen Okresním národním výborem v Písku funkcí člena vyšetřovací komise zřízené dle Velkého

⁹⁹ WEIL, A. *Osobní fond advokáta*, Česká advokátní komora, archiv odboru matriky.

¹⁰⁰ *Písecké listy*, 02. 12. 1937, č. 48.

retribučního dekretu. Později byl jmenován i předsedou vyšetřovací komise pro provinění na základě dekretu presidenta republiky, kterou vedl až do dubna 1947. Od října vykonával administrativního vedoucího v Jihočeských papírnách n.p. v Loučovicích. V březnu 1948 odešel na vlastní žádost kvůli zhoršujícímu se zdraví své manželky.¹⁰¹

Od dubna 1948 opět začal provozovat advokacii v Písku a po zákonných změnách ji provozoval v Českých Budějovicích. Od června 1951 provozoval advokacii v Advokátní právní poradně, kde byl vedoucím. Od roku 1946 byl politicky angažovaný ve straně Československé socialistické demokracie v Písku až do jeho sloučení s KSČ. Osmého října 1953 JUDr. Arnošt Weil odchází z Advokátní poradny v Českých Budějovicích, a to poté, co odevzdal advokátní legitimaci. Končí jeho působnost jak v Advokátní poradně, tak i v advokacii vůbec a nastupuje do zaměstnání ve Stavebním podniku okresního národního výboru v Písku.¹⁰²

Obrázek 6 (foto autor): Místo působení JUDr. Arnošta Weila, Žižkova třída č.p. 36

¹⁰¹ WEIL, A. *Osobní fond advokáta*, Česká advokátní komora, archiv odboru matriky.

¹⁰² Tamtéž

3.4 JUDr. Leo Weil

JUDr. Leo Weil se narodil 30. srpna roku 1898 ve Volyni, kde měl jeho otec obchod s látkami. Pocházel z velké rodiny, měl pět sourozenců. Obecnou školu vychodil ve svém rodišti, načež gymnázium absolvoval v Písku. Po maturitní zkoušce nastoupil na práva v Praze a na jaře roku 1922 odpromoval. V době vysokoškolských studií byl členem známých spolků „Všehrd“ a „Prácheň“.

Po absolvování Karlovy univerzity nastoupil do soudní služby jako soudcovský čekatel a praktikant u okresního soudu ve Volyni, kde byl zaměstnán do konce roku 1922. JUDr. Leo Weil po poměrně rychlém ukončení soudní služby přešel k advokacii a začal pracovat jako advokátní koncipient. Praxi nejdříve vykonával ve Strakonících u JUDr. Maxe Brocka a od roku 1925 ji vykonával v Praze. V Praze ji vykonával nejdříve u JUDr. Leopolda Katze a poslední rok u JUDr. Mořice Wedena. Advokátní zkoušku skládal u Vrchního soudu v Praze s velmi dobrým prospěchem.

Od 1. 1. 1928 byl zapsán v seznamu advokátů a zahájil samostatnou advokátní praxi v Písku, kterou provozoval až do 15. března 1939, kdy mu byla společně s JUDr. Arnoštem Weilem z rasových důvodů uzavřena. Spolupracovat začali od 10. listopadu 1934, kdy JUDr. Arnošt Weil začal pracovat jako samostatný advokát v Písku.¹⁰³

Nejznámější obhajoba z období první Československé republiky pana JUDr. Leo Weila je spolu s panem JUDr. Slabou, JUDr. Hesslerem, a JUDr. Mendlem. Jednalo se o kauzu padělání peněz, která v Písku způsobila nemalý rozruch. Ve své podstatě byl rozruch přehnaný, protože se jednalo o padělání dvou papírových desetikorun a pěti korun kovových. Hlavní obviněný

¹⁰³ WEIL, L. *Osobní fond advokáta*, Česká advokátní komora, archiv odboru matriky.

byl klempířský pomocník Jiří Pelouch z Písku a spolu s ním byli obžalováni manželka Albína Pelouchová, jeho bratr Jan Pelouch a Stanislav Velický, kteří padělky dostávali do oběhu. Čin nepopírali, jen nevěděli, že jde o padělky, kromě jeho ženy Albíny, která o padělání věděla. Všem čtyřem obžalovaným senát krajského soudu v Písku vyměřil tresty od 15 měsíců až po dva měsíce těžkého a nepodmíněného žaláře s tím, že jim byla započítána vazba. Po rozsudku byla podána zmateční stížnost.¹⁰⁴

Během okupace byl bez placeného zaměstnání a rasově diskriminován, a skoro 6 měsíců strávil v koncentračních táborech. Před deportací vykonával bezplatného úředníka v bývalé Židovské radě starších u pobočky v Písku. Nejdříve byl deportován do koncentračního tábora Hagibor a později byl přesunut do Terezína.

Po roce 1945 byl znovu zapsán v seznamu advokátů a opět začal vykonávat advokátní praxi v Písku. Ovšem ve značně zmenšeném měřítku, když stálá klientela za okupace přešla jinam. Počátky byly těžké, což můžeme usuzovat z faktu, že více jak rok vykonával advokacii sám bez žádného spolupracovníka. K práci advokáta byl činný i jako veřejný žalobce u mimořádného lidového soudu a jako předseda komise pro veřejné zaměstnance při ONV (Okresní národní výbor) v Písku.

V říjnu 1948 se stal členem Krajského sdružení advokátů v Českých Budějovicích. I nadále je činný jako veřejný žalobce. O tři roky později byl přijat za člena Advokátní komory v Písku.¹⁰⁵

¹⁰⁴ *Písecké listy*, 28. 05. 1936, č. 22, str. 5

¹⁰⁵ WEIL, L. *Osobní fond advokáta*, Česká advokátní komora, archiv odboru matriky.

Do konce války nebyl nijak politicky činný, ale po jejím skončení se stal členem Sociálně demokratické strany a započal svůj politický život. Po vítězném únoru 1948 byl přijat do KSČ. Účastnil se především lidových soudů v Písku, kde míval na členských schůzích referáty. Několik let zastával funkci učitele stranického školení v zřízení uliční organizace a ve funkci krajského inspektora v SPB (Stupeň požární bezpečnosti). Byl členem svazu osvobozených politických vězňů, který byl později přejmenován na Svaz bojovníků za svobodu.

V osobním spise JUDr. Lea Weila jsem našla mnoho pozitivních posudků na jeho advokátní práci z období 50. let. Nemohu posoudit, jak velký či zda vůbec nějaký vliv mělo jeho členství v KSČ.

Na jaře roku 1964 se zdravotní stav JUDr. Lea Weila zhoršil natolik, že se musel podrobit operaci a byl mu přiznán invalidní důchod. Z těchto důvodů se rozhodl rezignovat. Jeho pracovní poměr byl ukončen na konci června roku 1964.¹⁰⁶

3.5 JUDr. Eduard Mendl

JUDr. Eduard Mendl se narodil 18. prosince roku 1889 v Táboře. Právnickou fakultu vystudoval ve Vídni, kde také 10. března roku 1913 odpromoval.

Svojí praxi započal ve Vídni ještě před odpromováním již v červenci roku 1912 u trestního zemského soudu. Ve Vídni prošel ještě soudem civilním a později i obchodním. Od konce června roku 1913 vykonával praxi ve svém rodném městě. V Táboře začal u okresního soudu, kde pracoval do konce listopadu téhož roku. Poslední měsíc v roce 1913 pracoval u krajského soudu v Táboře.¹⁰⁷

Od nového roku opět změnil nejen město, ale i profesi. Odstěhoval se do Prahy, kde začal pracovat jako advokátní koncipient. V Praze pracoval více jak

¹⁰⁶ WEIL, L. *Osobní fond advokáta*, Česká advokátní komora, archiv odboru matriky.

¹⁰⁷ MENDEL, E. *Osobní fond advokáta*, Česká advokátní komora, archiv odboru matriky.

rok, i přesto vystřídal dvě advokátní kanceláře. Od března roku 1915 působil u JUDr. Jana Kadlece v Libochovicích na Litoměřicku. Absolvoval vojenskou službu, dle jeho osobního spisu trvala čtyři roky a tři měsíce. V roce 1920 složil advokátní zkoušku z jazyka českého s velmi dobrým výsledkem, složil přísahu a 15. listopadu byl po předchozí žádosti zapsán do seznamu advokátů. V návrhu požádal o zapsání do seznamu se sídlem v Písku a začal vykonávat svojí profesi v domě čp. 84, Grégrovo náměstí.¹⁰⁸

Po obdržení telegramu od prezidia zemskému úřadu dne 16. března 1939, kde byl vydán pokyn k pátrání po komunistech, německých emigrantech a Židech, začaly ihned probíhat domovní prohlídky a zatýkání osob. V tento den byla provedena domovní prohlídka i u pana JUDr. Eduarda Mendla. Byl podezírán z komunistické činnosti, v jeho domě nebylo nic nalezeno, i přesto byl zatčen. Nejdříve byl předán do věznice krajského soudu v Písku, později prezidiu, kde byl vyslechnut. Eduarda propustili po vydání prohlášení prezidia, že zadržených osob je moc a je zapotřebí počet snížit (aby zůstaly jen čini komunisté). Byl propuštěn 22. 3. 1939 pod podmínku, že neopustí město Písek.¹⁰⁹

JUDr. Eduard Mendl zastavil výkon advokacie den před domovní prohlídkou, tudíž 15. března 1939 ve smyslu usnesení komorního výboru. Výbor advokátní komory v Čechách ustanovil substituentem pana JUDr. Zdeňka Strádala, advokáta ve věcech trestních v Písku. JUDr. Zdeněk Strádal měl za úkol likvidaci kanceláře, kterou ukončil 10. června 1941 a tím dnem byl i zproštěn ze substituce. Židovský advokát musel se substitucí souhlasit do 24 hodin od vyzvání.¹¹⁰

V květnu 1940 byl vyzván k doložení svého rodokmenu s místopřísežným prohlášením s vlastnoručním podpisem a doložit je sedmi křestními listy. Pokud

¹⁰⁸ MENDL, E. *Osobní fond advokáta*, Česká advokátní komora, archiv odboru matriky.

¹⁰⁹ OkÚ Písek- kart. 76- Presidiální spisy čp. 440, 454, 459/ 1939

¹¹⁰ MENDL, E. *Osobní fond advokáta*, Česká advokátní komora, archiv odboru matriky.

tak nebylo učiněno do 8 dnů, mělo se za to, že byl židem, a tudíž nemohl dle vládního nařízení č. 136/ 1940 Sb. z. a n. § 4 odst. 2 č.1 vykonávat advokacii.¹¹¹

V červenci stejného roku, bylo doručeno panu JUDr. Eduardu Mendlovi rozhodnutí od výboru advokátní komory, kde oznamují výmaz z listiny advokátů dle citovaného nařízení z části druhé, vydané 24. dubna 1940. Proti tomuto rozhodnutí mohly být podány námitky k ministerstvu spravedlnosti do 15 dnů od doručení. Námitky ve smyslu, že není židem dle vládního nařízení vydaného 4. července 1939. Což se nejspíše nestalo, a tak po nabytí právní moci byl proveden výmaz z listiny advokátů.¹¹²

Útlak vyvrcholil transportem č. 563 dne 17. prosince roku 1942, kdy byl deportován do Terezína a o rok později byl odvečen transportem číslo 1030 do Osvětimi, kde zemřel. Přesný den úmrtí se bohužel neví. Víme jen, že byl do Osvětimi přivezen 23.1. 1943.¹¹³

3.6 JUDr. Prokop Štěpánek

JUDr. Prokop Štěpánek byl synem Aloise Štěpánka, který byl mlynářským dělníkem. Narodil se 2. května 1900 v Ostroměři. Jeho otec po svatbě s Marií, matkou Prokopa, vyženil hospodářství, za něž si koupili mlýn ve Vysočanech u Nového Bydžova, kde Prokop vyrostl.

Po obecné škole nastoupil na novobydžovské osmileté gymnázium, které úspěšně zakončil maturitou v roce 1919. Po maturitě byl přijat na právnickou fakultu v Praze a v únoru 1924 odpromoval. Při studiu v roce 1921 se oženil a o rok později se mu narodil první syn Karel. Během studia vysoké školy bydlel většinu času s rodiči, jelikož si nemohli dovolit platit byt v Praze.¹¹⁴

¹¹¹ MENDL, E. *Osobní fond advokáta*, Česká advokátní komora, archiv odboru matriky.

¹¹² Tamtéž

¹¹³ <https://www.holocaust.cz/databaze-obeti/obet/109441-eduard-mendl/> (dostupné 07. 03. 2020).

¹¹⁴ ŠTĚPÁNEK, P. *Osobní fond advokáta*, Česká advokátní komora, archiv odboru matriky.

Po ukončení vysoké školy nastoupil jako právní praktikant k okresnímu soudu v Novém Bydžově, kde působil až do nastoupení na vojnu v říjnu 1924. Sloužil v Jičíně jako vojín u 22. pluku, ale po 14 dnech služby byl superarbitrován pro oboustranný chronický katar plicních hrotů, který měl po zbytek života.

Když byl propuštěn z vojenské služby, nastoupil jako advokátní koncipient pana JUDr. Václava Jiskry, advokáta v Brandýse nad Labem. Po jeho smrti v červnu 1926 byl nějaký čas u jeho nástupce pana JUDr. Jiřího Vlka. Asi na měsíc zkusil praxi u pana JUDr. Jana Gronýcha v Kolíně, ale protože nemohl sehnat bydlení pro svou rodinu, vrátil se zpět k panu JUDr. Jiřímu Vlkovi do Brandýsa nad Labem. Poslední rok koncipientské praxe pracoval v Milevsku u pana JUDr. Ferdinanda Žáka.

Po úspěšném složení advokátních zkoušek v květnu roku 1928 se usadil jako advokát v Mirovicích u Písku, kde pobýval až do června 1946. Poté přesídlil do Hořic v Podkrkonoší. Dne 4. června 1930 byl zapsán do seznamu advokátů se sídlem v Mirovicích u Písku, kde provozoval praxi do konce roku 1931, a od nového roku byl opět v Brandýse nad Labem. Jelikož vyhlídky na bydlení pro rodinu byly beznadějně, rozhodl se vrátit zpět do Mirovic a svou zavedenou kancelář předal panu JUDr. Antonínu Novotnému, advokátu v Brandýse nad Labem. V Mirovicích byl malý soud, jen o jednom soudci a JUDr. Prokop Štěpánek byl jediný advokát po celou dobu působení krom dvou let (1936- 1938), kdy byl advokátem v Mirovicích JUDr. František Říha.

Od roku 1930 byl členem Sokola v Mirovicích. Byl jejich jednatelem, později se stal pokladníkem. Také byl členem okresního mysliveckého spolku a v jeden čas i úřadující místopředseda. Ve stejném roce se stal i členem agrární strany (Domoviny) při republikové straně, kde ukončil své členství v roce 1938.¹¹⁵

¹¹⁵ ŠTĚPÁNEK, P. *Osobní fond advokáta*, Česká advokátní komora, archiv odboru matriky.

Za první republiky bylo proti němu dvakrát vedeno kárné řízení v letech 1932 a 1936. V obou případech dostal od disciplinární rady advokátní komory pokuty. Poprvé dostal pokutu 1000 Kčs a podruhé 200 Kčs.

V Mirovicích měl advokátní kancelář i během okupace, kde byl vyšetřován gestapem pro ukrývání zbraní, a proto u něj proběhla 15. července 1940 domovní prohlídka. Opravdu zbraně skrýval ve sklepech a na půdě, ale nalezeny nebyly. V květnu 1945 byla na jeho domě č.p. 22 v Mirovicích vyvěšena jako první československá vlajka, která měla dát popud k odboji. Tento čin byl zaznamenán v dobové kronice. Své skrývané kulovnice propůjčil k odboji na obranu města.

Po konci druhé světové války začaly prosakovat informace, že malé soudy jako byl v Mirovicích budou zrušeny, a tak se chtěl rodák z okresu hořického vrátit zpět domů. Po oficiálním zrušení soudu v Mirovicích v roce 1946 se vrátil zpět do Hořic. V Hořicích byl nadále členem Sokola i mysliveckého spolku.

Po únorových událostech 1948 se na výzvu prezidenta Gottwalda přihlásil za člena komunistické strany, v níž byl prověřen jako kandidát na dva roky. Poté se po prověrce v roce 1950 stal členem s legitimací. Po nějakém čase mu byla opět dána legitimace kandidáta se slovy, že nemůže být přijat za člena. O dva roky později měl podat přihlášku, ale dle směrnic bývalí advokáti nebudou za členy přijati, a tak se členem nestal.

V únoru 1948 se stal členem, později i místopředsedou trestní komise nalézací ONV v Hořicích, později spolupracovníkem MNV v Hořicích. Od roku 1951 se stal členem Advokátní komory v Jičíně. Práci advokáta ukončil na pracovišti v Hradci Králové na konci roku 1960, kam byl v říjnu téhož roku přemístěn.¹¹⁶

¹¹⁶ ŠTĚPÁNEK, P. *Osobní fond advokáta*, Česká advokátní komora, archiv odboru matriky.

3.7 JUDr. Julius Hessler

JUDr. Julius Hessler pocházel z právnícké rodiny, jeho otec JUDr. Lambert Hässler (též Hessler) byl od roku 1869 advokátem v Písku. V 70. letech byl poslancem českého sněmu za město Písek. Později byl zvolen za člena obecního i okresního zastupitelstva, za ředitele městské spořitelny a též za předsedu Městské besedy v Písku. Jeho syn Julius Hessler, narozený 25. května 1879 v Písku, šel v otcových stopách a rovněž zastával významné funkce jako post úřadujícího místostarosty města.¹¹⁷

Byl činovníkem mnoha kulturních spolků, ale jeho velkou vášní bylo divadlo. Jeho zásluhou došlo k přestavbě budovy divadla v Písku a je znám jako vůdčí osobností Družstva pro postavení nového divadla v jeho rodném městě.¹¹⁸ Vlastní advokátní kancelář si otevřel 15. listopadu roku 1911 na Komenského třídě č. 83 v Písku.

Obrázek 7 (foto autor): Místo působení JUDr. Julia Hesslera, Komenského třída č.p. 83

¹¹⁷ *Otavan*, 22. 09. 1930, č. 4-6, str. 65.

¹¹⁸ *Jihočeské listy*, 16. 11. 1938, č. 89, str. 3.

Snad nejznámější obhajoba pana JUDr. Julia Hesslera je z roku 1925, kdy obhajoval Václava Němce, který měl vyklidit družstevní byt a být vyloučen z družstva. Kauza v novinách dostala název „Komunističtí páni domácí“. Žalobu vznesl tovaryš Hesoun v zastoupení družstva „Budoucnost“, který případ vystavěl na protokolech z mimořádných valných hromad a z řádných valných hromad z roku 1921, dle nichž měl být Václav Němec vyloučen z družstva, a proto měl byt vyklidit. Soud tento „důkaz“ shledal jako nedostatečný a v důsledku toho soud žalobu zrušil. Družstvo odsoudil k náhradě soudních útrat a právního zastoupení žalovaného. Dále bylo prokázáno porušování stanov ze strany představenstva družstva (vedeno komunisty) v neprospěch členů, a tak okresní soud v Písku předal celou věc obchodnímu soudu.¹¹⁹

JUDr. Julius Hessler zemřel náhle 11. listopadu roku 1938 v nedožitých 60 letech v Písku, kde měl i poslední rozloučení. Poté byl ale převezen do Českých Budějovic ke zpopelnění.¹²⁰ V současnosti je na Pražském předměstí v Písku umístěna pamětní deska, viz. obrázek 8.

Obrázek 8 (foto autor): Pamětní deska JUDr. Julia Hesslera v pietním parku v Písku

¹¹⁹ *Jihočech*, 19. 03. 1925, č. 22, str. 2.

¹²⁰ *Jihočeské listy*, 16. 11. 1938, č. 89, str. 3.

3.8 JUDr. Rudolf Slaba

JUDr. Rudolf Slaba se narodil 1. července 1881 v Červeném mlýně v Krašovicích, jako nejstarší ze tří synů. Deset let před jeho narozením jeho rodina koupila mlýn. Byl nejen advokát, ale i spisovatel dokumentarista. Po obecné škole začal chodit nejdříve na gymnázium v Příbrami a poté v Českých Budějovicích. Po absolvování maturity odešel studovat práva na Universitu Karlovu v Praze.¹²¹ Až do září roku 1914 žil v Jičíně, odkud pocházela jeho žena, než se odstěhovali do Písku.¹²²

Věnoval se veřejnému životu, a tak byl v roce 1923 zvolen do obecního zastupitelstva v Písku za Československou stranu socialistickou a později byl zvolen do městské rady.¹²³ Jako člen zastupitelstva vyjednal odkup části revíru Držov a Vráž o výměře 372 ha včetně lesa a hospodářských pozemků od Jiřího Lobkowitze pro obec. Jednalo se o majetek, který patřil před třicetiletou válkou městu Písek, za celkový obnos 1 607 705 Kč.¹²⁴

Býval také místopředsedou výboru Písecké spořitelny, která se účastnila 8. července 1928 v Březnici v rámci krajské výstavy Sjezdu jihočeských a západočeských lidových ústavů peněžních, kde byl JUDr. Rudolf Slaba zvolen za předsedu sjezdu.¹²⁵

Jako spisovatel dokumentarista, napsal například článek do místních novin o historii řemesel a řemeslnících ve Staré Jistebnici.¹²⁶ Napsal také o hejtmanu Petru Hromádkovi z Jistebnice, který byl upálen císařem Zikmundem.¹²⁷

¹²¹ <http://m.krasna-hora.cz.vismo.cz/judr-rudolf-slaba/d-97629> (dostupné 07. 03. 2020).

¹²² Archiv města Písek – městský úřad Písek, kniha 135-137-141-2731-142.

¹²³ *Otavan*, 16. 05. 1923, č. 3-5, str. 64-65.

¹²⁴ *Písecký obzor*, 06. 12. 1930, č. 32, str. 4.

¹²⁵ *Písecké listy*, 12. 07. 1928, č. 28, str. 3.

¹²⁶ *Jihočeský sborník historický*, 1940, č. 2-3, str. 65.

¹²⁷ *Kraj kalicha*, 1923-1924, č. 2, str. 19.

3.9 JUDr. Radoslav Tereba

JUDr. Radoslav Tereba se narodil 22. října 1889 v Praze jako nejmladší syn inženýra – architekta, který provozoval stavitelství v době rozkvětu Prahy. Matka byla dcerou maloživnostníka. Rodiče vstoupili do svátosti manželské již jako vdovec a vdova. Otec přivedl do manželství dva své potomky-syna Emiliana a dceru Rudolfu, která se provdala za MUDr. Karla Švehlu, profesora dětského lékařství na pražské universitě. Měl také dva starší vlastní sourozence Miloše a Miladu.

Dva roky chodil do obecné školy na Praze II. Když bylo Radoslavovi 8 let, tak se rodina přistěhovala do Prahy. Zbytek obecné školy dochodil „Na Hrádku“ na Vyšehradě. V roce 1908 absolvoval gymnázium na Praze II. s velmi dobrým prospěchem a ve stejném roce nastoupil na právnickou fakultu v Praze. O dva roky později složil historicko-právní zkoušku s dvěma vyznamenáními. I přes výborný prospěch se mu jeho studium na právnické fakultě nezamlouvalo, a proto ho po nějaké době přerušil. Poté začal studovat na lékařské fakultě.

V roce 1914 vypukla první světová válka a Radoslav narukoval k 21. pluku dělostřeleckému, kde byl od začátku války až do konce, bez mála 32 měsíců, v poli. Během války dosáhl hodnosti nadporučíka. Po skončení války bylo Radoslavovi již 29 let, a tak se rozhodl raději dostudovat právnickou fakultu, kde v roce 1919 odpromoval.

Právní praxi soudní započal u okresního soudu pro přestupky v Praze a skončil u obchodního soudu. Koncipientskou praxi advokátní konal nejdříve u JUDr. Jaroslava Koška asi po dobu jednoho roku, poté u pana JUDr. Josefa Šafaříka po dobu dvou let. Poslední rok praxe vykonával u pana JUDr. Antonína Friče. Do seznamu advokátů byl zapsán po složení advokátních zkoušek, které složil u vrchního soudu v Praze roku 1923. Po složení advokátních zkoušek¹²⁸

¹²⁸ TEREBA, R. Osobní fond advokáta, Česká advokátní komora, archiv odboru matriky.

začal vykonávat advokacii v Praze, a to až do roku 1931, kdy svojí advokátní kancelář přesídlil do Plánice u Klatov. Tam provozoval praxi po dobu 14 měsíců, než opět přesídlil. Tentokrát přesídlil do Hustopečí u Brna, kde vykonával praxi od února 1933 do května 1934, odtud svojí kancelář přesídlil do Písku. Od 9. června 1934 byl zapsán v seznamu advokátů se sídlem v Písku. Jeho kancelář sídlila na Riegrově náměstí, později na Stalinově (dnes Velkém) náměstí č. 28.

Během druhé světové války bydlel nadále v Písku, kde také šířil protinacistické knihy či časopisy a sděloval zprávy ze zahraničního rozhlasu. V této práci mu pomáhal knihovník městské písecké knihovny zapůjčováním knih vyřazených okupanty. Poslední válečnou zimu byl JUDr. Jaroslav Tereba zařazen do oddílu určeného ke kopání zákopů v Hranici na Moravě. V únoru 1945 těžce onemocněl, a tak byl služby zproštěn. Po vyléčení byl zařazen městským úřadem ve Strakonících jako lesní dělník do píseckých lesů, kde sázel stromky a zpracovával polomy.

Po osvobození setrval v Písku jako advokát jen do července téhož roku, než opět přesídlil svojí advokátní kancelář, tentokrát do Litoměřic. Než odešel z Písku v květnu 1945, stal se členem KSČ. Začal ve funkci desítkáře, později zastával post člena městské kádrové komise a tiskového referenta. Na počátku roku 1949 byl jmenován členem správní komise KSA v Ústí nad Labem. Vzhledem ke zrušení krajského soudu v Litoměřicích, a s tím souvisejícím poklesem agendy, přesídlil JUDr. Radoslav Tereba do Děčína, kde provozoval advokacii do srpna 1951, kdy byl ustanoven vedoucím Advokátní poradny v Ústí nad Labem. Od 1. března následujícího roku se stal členem advokátní komory v Lounech s pobočkou v Mostě. Od 1. září 1955 byl přijat za člena Advokátní komory v Karlových Varech do pobočky v Kadani. O rok později se stal ¹²⁹

¹²⁹ TEREBA, R. Osobní fond advokáta, Česká advokátní komora, archiv odboru matriky.

členem Advokátní poradny v pobočce Kraslice, kde byl až do své rezignace na konci roku 1958. Rezignoval poté, co výbor Ústředních advokátních poraden rozhodl, že není možné vzhledem k jeho vysokému věku a zdravotním stavu dále vykonávat advokacii.

JUDr. Radoslav Tereba se nikdy neoženil ani neměl děti. Dle jeho posudků byl velmi dobrý právník, věcný při obhajobách, který uměl přesně pojmenovat jádro věci.¹³⁰

3.10 JUDr. František Daneš

JUDr. František Daneš pocházel z rodu Danešů, který je zakořeněný ve městě Písek. Jeho první známý předek je Karel Daneš, narozen před rokem 1778, který přišel do Písku se svojí ženou Annou nejspíše z Chýnova u Tábora. Měli spolu několik dětí, která brzo zemřela, a tak Anna složila na pouti k Panně Marii slib, že když se jí narodí další dítě, stane se služebníkem Božím. V roce 1807 se jim narodí syn František, který se opravdu stane knězem, později i peruckým děkanem. Později se Anně narodí i syn Dominik, soukeník v Písku, který se oženil s Valburgou Blahnovou. Spolu měli čtyři děti, mezi ně patřil i JUDr. František Daneš, který se narodil v roce 1848.

Během studentských let trávil František většinu prázdnin u svého strýce na Peruci, kam jezdili tehdejší vlastenci, především František Palacký se svou rodinou. Strýc ho ovlivnil na celý zbytek života, především Bolzanistickým přesvědčením. Měli spolu velmi dobrý vztah, a tak ho děkan ustanovil svým dědicem. Dědictví v podobě části knihovny a starobylého nábytku, které dostal od svého strýce, je dodnes v píseckém domě Danešů. Po páterově smrti mu JUDr. František Daneš nechal postavit na peruckém hřbitově hrobku.¹³¹

¹³⁰TEREBA, R. Osobní fond advokáta, Česká advokátní komora, archiv odboru matriky.

¹³¹ http://www.eperuc.cz/index.php?option=com_content&task=view&id=1736
(dostupné 08. 03. 2020).

Po vystudování právnické fakulty v Praze začal pracovat jako advokát nejdříve ve městě Přelouč.¹³² V Písku si otevřel advokátní kancelář až v roce 1878. Získala bohatou klientelu, protože byl velmi dobrý právník. Býval mnoho let národohospodářským pracovníkem. Napsal také vzpomínky na Františka Palackého.¹³³

JUDr. František Daneš se oženil se Zdenkou Eggerthovou, která byla nejstarší ze dvanácti dětí. Pocházela z bohaté městske rodiny, která vlastnila obchod se zbraněmi a jinými železářskými výrobky v domě č.p. 1 na náměstí v Písku. Měli spolu jednu dceru Evu, učitelku anglického jazyka, která se provdala a měla tři děti.¹³⁴

JUDr. František Daneš byl milovník přírody a své zahrady, kde také náhle zemřel, a to 20. srpna 1928.¹³⁵ V současné době má na Pražském předměstí v Písku pamětní desku s textem, „*JUDr. František Daneš 1848-1928, pokrokový právník a ekonom: činný ve správě města, autor pojednání o velkých osobnostech českého národa*“.

Obrázek 9 (foto autor): Pamětní deska JUDr. Františka Daneše v pietním parku v Písku

¹³² http://www.eperuc.cz/index.php?option=com_content&task=view&id=1736 (dostupné 08. 03. 2020).

¹³³ *Prácheň*, 25. 08. 1928, č. 33, str. 2.

¹³⁴ http://www.eperuc.cz/index.php?option=com_content&task=view&id=1736 (dostupné 08. 03. 2020).

¹³⁵ *Prácheň*, 25. 08. 1928, č. 33, str. 2.

3.11 JUDr. Josef František Melichar

JUDr. Josef František Melichar se narodil 4. ledna 1898 v Srlíně v okrese Milevsko. Dle policejní přihlášky přišel JUDr. Josef František do Písku 1. srpna 1931 z Jindřichova Hradce, ale zapsán do seznamu advokátů se sídlem v Písku byl již 25. července 1931.¹³⁶ V této době je ženat s Jiřinou Melicharovou za svobodna Brožovou a má dceru Marcelu.¹³⁷

V roce 1939 se stal jednatelem spolku pro ochranu zvířat v Písku, když se své funkce vzdala paní Olga Nickerlová. Členské schůze se konaly každý první čtvrtek v měsíci U Zlatého kola.¹³⁸

Nejznámější obhajoba je nejspíše z roku 1934, když hájil ex offio obžalovaného tuláka Františka Anděla, narozeného v Březnici u Bechyně, ale pobýval v Borovanech u Bechyně. Nejvíce se potuloval v Písku a v nejbližším okolí. Anděl byl obžalován z pohlavního zneužití tří nedospělých školaček obecné školy. Samotné líčení bylo prohlášeno za tajné. Soudu předsedal president krajského soudu JUDr. Žemlička a žalobu zastupoval prokurátor JUDr. Koneš. Obžalovaný byl shledán vinným a byl odsouzen nepodmíněně k těžkému žaláři v trvání 2 let a ke ztrátě práva volebního. V odůvodnění rozsudku byla uvedena jako polehčující okolnost doznání obžalovaného, jako přitěžující okolnost zase opakování činu a také újma, jakou děti utrpěly. Obžalovaný přijal trest, ale podal odvolání.¹³⁹

¹³⁶ Knihovna České advokátní komory, seznam advokátů vydaný k 15. 03. 1937.

¹³⁷ Policejní přihláška uložena ve Státním archivu Písek

¹³⁸ *Jihočeská jednota*, 03. 11. 1939, č. 80, str. 6.

¹³⁹ *Písecké listy*, 26. 04. 1934, č. 17, str. 6.

3.12 JUDr. Jaroslav Zajíček

JUDr. Jaroslav Zajíček se narodil 19. ledna 1880 v Měňanech u Horoměřic.¹⁴⁰ Od listopadu 1934 byl JUDr. Jaroslav Zajíček zvoleným členem obecního zastupitelstva spolu s již zmiňovaným JUDr. Juliem Hesslerem.¹⁴¹ O rok později kandidoval do zemského zastupitelstva za Republikánskou stranu rolnickou a malozemědělskou, kterou založil Antonín Švehla.¹⁴²

Nejznámější obhajoba z období první Československé republiky pana JUDr. Jaroslava Zajíčka je ta, ve které obhajoval Josefa Němce. Ten podal žalobu pro urážku na cti proti Františku Bernasovi. V novinách dostala název Pravda vítězí. Urážka byla způsobena při jednání o sanaci Bernasovy továrny v městské spořitelně v Písku dne 13. prosince 1924. Spořitelna chtěla továrnu sanovat, ale pod podmínkou, že do továrny bude dosazen spořitelnou kontrolovaný administrativní úředník a technický zřízenec. Na post technického zřízence byl navržen Josef Němec jakožto bývalý mistr továrny. František Bernas proti tomu důrazně protestoval a použil výroku, že Němce v podniku nepotřebuje, protože bral od dělníků úplatky, jako máslo, vejce a jiné. Obžalovaný daný výrok popřel, i když pan Josef Bek a pan Malý, ředitel městské spořitelny, výrok v plném znění potvrdili. Ve vyneseném rozsudku byl František Bernas odsouzen k pokutě 300 Kčs i k náhradě soudních výloh a právního zastoupení Josefa Němce. Během procesu vyplynulo, že František Bernas cítil zášť vůči socialistické straně. JUDr. Jaroslav Zajíček všechny urážky, které padly během výpovědi pana Františka Bernase, s přehledem uvedl na pravou míru.¹⁴³

¹⁴⁰ *Sbírka okresní evidence obyvatelstva*- kart. 43-45-56.

¹⁴¹ *Písecké listy*, 08. 11. 1934, č. 45, str. 1.

¹⁴² *Jihočeské listy*, 08. 05. 1935, č. 36, str. 1.

¹⁴³ *Jihočeck*, 29. 01. 1925, č. 8, str. 2.

3.13 JUDr. Jaroslav Kavalír

JUDr. Jaroslav Kavalír se narodil roku 1871 v Příbrami¹⁴⁴ jako syn okresního lékaře. Studoval právnickou fakultu v Praze, kde měl při své promoci přednést promoční řeč, ale tomu nevyhověl a řekl, že „*se vzdává obvyklých formálností promoční řeči, poněvadž universita již dávno neodchovává muže vědy.*“ Tento výrok měl za následek přelíčení u přestupkového soudu na Ovocném trhu v Praze, kterou řídil rada zemského soudu p. Roztočil i s prorektorem prof. Dr. Spinou. JUDr. Jaroslav Kavalír měl svého obhájce pana Dr. Klumpara. V žalobě dále bylo ještě uvedeno, že pan Kavalír místo své řeči řekl: „*od té doby, kdy promoční akt klesl na bezvýznamnou formalitu, vychovává universita pouze doktory formálně, ale ne muže vědy a práce, jaké národ potřebuje.*“ I když nejdříve slíbil, že památku na učení pražské uchová, ihned slib zrušil a vytýkal svými slovy chod univerzit a uváděl je v posměch. Obviněný po přečtení obžaloby řekl, že nevinil univerzitu, ani se neposmíval promočnímu aktu a odvolal se k protokolu, který byl zaveden u okresního soudu v Písku. V protokolu je poukazováno na nedostatky, mezi něž patří chyby v přednáškových arších nebo také to, že profesori píší německy své spisy a další. Ve vynesném rozsudku byl JUDr. Jaroslav Kavalír uznán vinným a odsouzen k pokutě 120 zlatých, které byly ve prospěch chudých města Prahy.¹⁴⁵

Od 17. 10. 1902 byl zapsán do seznamu advokátů se sídlem v Písku, kde vykonával advokacii.¹⁴⁶ Od poloviny srpna roku 1913 spojil svou advokátní kancelář s panem JUDr. Františkem Danešem. Jejich advokátní kancelář sídlila v domě, který byl na rohu Jungmannovy ulice a Riegrova náměstí.¹⁴⁷ V roce 1918 se vrátil z vojenské služby a opět si otevřel svojí advokátní kancelář v Nádražní ulici.¹⁴⁸

¹⁴⁴ <https://www.geni.com/people/Jaroslav-Kaval%C3%ADr/6000000054702570944> (dostupné 16. 03. 2020).

¹⁴⁵ Otavan, 10. 1895, č. 42, str. 5.

¹⁴⁶ Knihovna České advokátní komory, seznam advokátů vydaný k 15. 03. 1937.

¹⁴⁷ *Písecké listy*, 20. 08. 1913, č. 34, str. 8

¹⁴⁸ Stráž na Šumavě, 31. 12. 1918, č. 44, str. 3.

Významná obhajoba pana JUDr. Jaroslav Kavalíra byla v roce 1927, když obhajoval žalobce pana Ing. Miroslava Kartu, který žaloval pro přečin urážky na cti bývalého redaktora týdeníku Prácheň. Dle žalobce byla tehdy urážka na cti, když mu bylo vytknuto, že při oslavě svátku Svobody nevztyčil prapor na svém domě, a tak svojí neaktivitou zneuctil významný den. Pan Karta byl rodem Čech a býval Sokol, než byl přinucen vystoupit, a proto bylo považováno za veřejnou provokaci, když nevyvěsil dne 28. října prapor. Než se ovšem začalo o dané věci jednat, vystoupil zástupce žalobce a prohlásil, že jeho klient od žaloby ustupuje a zaplatí žalobní výlohy, když žalovaný uveřejní prohlášení, kde celou situaci uvede na pravou míru. Žalovaný svému slibu dostal. Prohlášení bylo otištěno hned na titulní straně týdeníku Prácheň, kde bývalý redaktor ve Strakonících pan Josef Dvořák lituje, že pan Ing. Miroslav Karta byl v očích veřejnosti zlehčen a též majetkově poškozen.¹⁴⁹

¹⁴⁹ *Prácheň*, 12. 03. 1927, č. 11, str. 1-3.

Závěr

Tato diplomová práce se zabývá prvorepublikovou advokací na území píseckého regionu. Během vypracování své práce jsem měla příležitost seznámit se s různými osobnostmi z oboru advokacie. Snažila jsem se zmapovat jejich profesní, ale i soukromý život. Za tímto účelem jsem prošla velké množství materiálů v archivech, knihovnách ale i dobový tisk. To vše ještě částečně ovlivnilo vyhlášení nouzového stavu při kterém, byly archivy a knihovny uzavřeny.

Lze konstatovat, že většina advokátů, kterým se tato práce věnuje, nepochází z rodin s advokátní tradicí. Z dostupných pramenů vyplývá, že pouze jeden z uvedených, a to JUDr. Julius Hessler, navazuje po vzoru otce na advokátní profesi. Většina z nich absolvovala svá vysokoškolská studia v Praze, krom JUDr. Eduarda Mendla, který odpromoval na univerzitě ve Vídni. Mendl též jako jediný zahynul v koncentračním táboře. Ostatní byli během nacistické okupace převážně donuceni přerušit svou advokátní praxi. Mnozí z nich se za války pohybovali na tenkém ledě, příkladem může být JUDr. Tereba, který za okupace publikoval protinacistické knihy a časopisy. Za stěžejní osobnost mé práce považuji JUDr. Ladislava Šebka, jehož působení sahalo daleko za hranice advokacie. Byl překladatelem, politikem a členem městské rady. Dle nalezeného novinového článku vydaného po jeho smrti lze usuzovat, že byl v Písku mezi obyvateli po dobu svého působení velmi oblíben. Do historie se zapsal především jako básník Ladislav Arietto. Byl to člověk, který nezištně veškeré své nemalé jmění odkázal Akademii věd a umění.

Advokacie za první republiky měla vysokou úroveň a byla srovnatelná s evropskými státy. Písečtí advokáti byli lidé, kteří krom advokacie zvládli i široké spektrum dalších oborů. Nebyli to advokáti z učebnic, ale především důležité a vůdčí osobnosti utvářející etiku, morálku a společenské poměry v Písku a okolí v období první republiky. Moje práce by měla sloužit k tomu, aby tyto osobnosti nezůstaly pro historii zapomenuty. Bylo mi velkou ctí tuto část advokacie v mém bydlišti zdokumentovat.

Seznam použitých pramenů

Seznam Literatury

BALÍK, S. *Advokacie včera a dnes*. Dobrá Voda: 2000.

BALÍK, S a kol. *Dějiny advokacie v Čechách, na Moravě a ve Slezsku*. Praha: Česká advokátní komora, 2009.

BALÍK, S. *Minulost, přítomnost a perspektivy advokacie*. Plzeň, 1998

BALÍK, S. *Právní předpisy o advokacii v Čechách v letech 1918-1938 a jejich dobová interpretace*. 1997.

KOBER, J. *Advokacie v českých zemích v letech 1848-1944*. Praha, 1944.

NAVRÁTIL, M. *Almanach československých právníků*. Praha, 1930.

PRÁŠEK, J. *Písecké 2. tisíciletí*. Písek: Nakladatelství J & M, 2000.

PRÁŠEK, J. *Písecké XX. století*. Písek: Nakladatelství J & M, 1999.

SEDLÁČEK, A. *Dějiny královského krajského města Písku nad Otavou*. Písek, 1911.

SCHELLEOVÁ, I. *Organizace a činnost advokacie I*. Brno, 1993.

Osobní fondy advokátů z archivu odboru matriky České advokátní komory

BĚLSKÝ, P. *Osobní fond advokáta*, Česká advokátní komora, archiv odboru matriky.

MENDL, E. *Osobní fond advokáta*, Česká advokátní komora, archiv odboru matriky.

ŠTĚPÁNEK, P. *Osobní fond advokáta*, Česká advokátní komora, archiv odboru matriky.

TEREBA, R. *Osobní fond advokáta*, Česká advokátní komora, archiv odboru matriky.

WEIL, A. *Osobní fond advokáta*, Česká advokátní komora, archiv odboru matriky.

WEIL, L. *Osobní fond advokáta*, Česká advokátní komora, archiv odboru matriky.

Seznam dobových časopisů a novin

Jihočech, 19. 01. 1923, č. 8.

Jihočech, 29. 01. 1925, č. 8.

Jihočech, 19. 03. 1925, č. 22.

Jihočeská jednota, 03. 11. 1939, č. 80.

Jihočeská jednota, 25. 10. 1940, č. 82.

Jihočeské listy, 08. 05. 1935, č. 36.

Jihočeské listy, 16. 11. 1938, č. 89.

Jihočeský sborník historický, 1940, č. 2-3.

Kraj kalicha, 1923-1924, č. 2.

Otavan, 18. 10. 1894, č. 42.

Otavan, 16. 05. 1923, č. 3-5.

Otavan, 20. 02. 1928, č. 4-5.

Otavan, 30. 04. 1928, č. 7.

Otavan, 22. 09. 1930, č. 4-6.

Písecké listy, 24. 08. 1904, č. 34.

Písecké listy, 20. 08. 1913, č. 34.

Písecké listy, 12. 07. 1928, č. 28.

Písecké listy, 26. 04. 1934, č. 17.

Písecké listy, 08. 11. 1934, č. 45.

Písecké listy, 28. 05. 1936, č. 22.

Písecké listy, 02. 12. 1937, č. 48.

Písecký obzor, 06. 12. 1930, č. 32.

Prácheň, 12. 03. 1927, č. 11, str. 1-3.

Prácheň, 25. 08. 1928, č. 33.

Ročenka Československé republiky, 1930, č. 1.

Stráž na Šumavě, 31. 12. 1918, č. 44.

Seznam zákonů a zákonných opatření

§ 2 Nařízení č.498/1919 Sb. z. a n. o nové sazbě advokátní

§ 1 odst. 2 zákon č.40/ 1922 Sb. z. a n., kterým se mění a doplňují některá ustanovení o advokátech

§ 5 odst. 1,2 zákon č.40/ 1922 Sb. z. a n., kterým se mění a doplňují některá ustanovení o advokátech

§ 7 odst. 1,2 zákon č.40/ 1922 Sb. z. a n., kterým se mění a doplňují některá ustanovení o advokátech

čl. I Zákon č.144/1936 Sb., kterým se mění a doplňují některá ustanovení o advokátech

čl. II Zákon č.144/1936 Sb., kterým se mění a doplňují některá ustanovení o advokátech

čl. III. Zákon č.144/1936 Sb., kterým se mění a doplňují některá ustanovení o advokátech

čl. IV Zákon č.144/1936 Sb., kterým se mění a doplňují některá ustanovení o advokátech

§ 1 Opatření stálého výboru č. 284/ 1938 Sb. z. a n., o prozatímní úpravě některých otázek týkajících se advokacie.

§ 2 Opatření stálého výboru č. 284/ 1938 Sb. z. a n., o prozatímní úpravě některých otázek týkajících se advokacie.

§ 3 Opatření stálého výboru č. 284/ 1938 Sb. z. a n., o prozatímní úpravě některých otázek týkajících se advokacie.

§ 7 Opatření stálého výboru č. 284/ 1938 Sb. z. a n., o prozatímní úpravě některých otázek týkajících se advokacie

Seznam zdrojů z archivů a knihoven

Archiv města Písek – městský úřad Písek, kniha 135-137-141-2731-142.

Knihovna České advokátní komory, seznam advokátů vydaný k 15. 03. 1937.

Národní knihovna České republiky-Knihovní fondy a služby, Signatura: 54 D 3318, věstník ministerstva spravedlnosti.

OkÚ Písek- kart. 76- Presidiální spisy čp. 440, 454, 459/ 1939.

Policejní přihláška uložená ve Státním archivu Písek.

Sbírka okresní evidence obyvatelstva- kart. 43-45-56.

SOkA Písek, Šebek Ladislav, JUDr. (Arietto), ev. č. 1101, NAD 1303.

SOkA Písek, Šebek Ladislav, JUDr. (Arietto), karton 1, inv. č. 4e.

Seznam internetových zdrojů

Biografický slovník.

http://biography.hiu.cas.cz/Personal/index.php/ARIETTO_Ladislav_18.9.1861-19.12.1927 (dostupné 14. 03. 2020).

Český statistický úřad.

https://www.czso.cz/documents/11256/17804494/mesta_jhc_2018.pdf
(dostupné 14. 03. 2020).

Geni.

<https://www.geni.com/people/Jaroslav-Kaval%C3%ADr/6000000054702570944>
(dostupné 16. 04. 2020).

Holocaust.cz.

<https://www.holocaust.cz/databaze-obeti/obet/109441-eduard-mendl/>
(dostupné 07. 03. 2020).

Krásná Hora nad Vltavou

<http://m.krasna-hora.cz.vismo.cz/judr-rudolf-slaba/d-97629>
(dostupné 07. 03. 2020).

Město Písek.

http://www.mesto-pisek.cz/assets/File.ashx?id_org=12075&id_dokumenty=7768
(dostupné 14. 03. 2020).

Město Písek.

<http://www.mesto-pisek.cz/historie-mesta-pisek/ds-1027/p1=1001>
(dostupné 10. 03. 2020).

iPeruc.cz

http://www.eperuc.cz/index.php?option=com_content&task=view&id=1736
(dostupné 08. 03. 2020).

Seznam obrázků

Obrázek 1: Erb města Písek

Obrázek 2: Nová budova Okresní soudu v Písku

Obrázek 3: JUDr. Ladislav Šebek

Obrázek 4: Pamětní deska JUDr. Ladislava Šebka v pietním parku v Písku

Obrázek 5: Dům v Chelčického ulici č.p. 72

Obrázek 6: Místo působení JUDr. Arnošta Weila, Žižkova třída č.p. 36

Obrázek 7: Místo působení JUDr. Julia Hesslera, Komenského třída č.p. 83

Obrázek 8: Pamětní deska JUDr. Julia Hesslera v pietním parku v Písku

Obrázek 9: Pamětní deska JUDr. Františka Daneše v pietním parku v Písku

Seznam tabulek

Tabulka 1: Přehled advokátů působících v Písku v letech 1918-1938

Resumé

This thesis is focused on the characterization of advocacy during the First Czechoslovak Republic (1918-1938) in the region of Písek. The goal of my thesis is to give an idea not only about evolution of advocacy of the first republic but also to capture the atmosphere of this period through life stories and solved cases of chosen advocates.

The first part of the thesis is dedicated to the status of advocacy and juridical regulations. In the second part of the work history of town Písek from its foundation to the 20th century is briefly summarized. The last part of the thesis is dedicated to important personalities of the advocacy. All of these advocates were people who beside the advocacy found their interest in wide spectrum of professions. They were not exactly advocates from textbooks but mainly they were important and leading personalities who helped to form ethics, morality and social attitudes in Písek and its nearby surroundings during the period of the First Czechoslovak Republic. My thesis should serve as memory of these people so they will not be forgotten. From the list of advocates I consider JUDr. Ladislav Šebek to be the most important person whose influence reaches beyond the advocacy.